

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

121. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
2023 JÚNIUS-SZEPTEMBER

Sándor István 70

Boldog Sándor István vértanúságának 70-ik évfordulóján, 2023. június 8-án ünnepi szentmisével, megemlékezéssel, gyertyás körmenettel és litániával emlékeztek ereklyéje jelenlétében szalézi életének színterén, az újpesti Clarisseumban.

A Clarisseum apró templomának tőhegyes tornya már messziről köszöntötte a megemlékezésre tartó szerzeteseket, szalézi munkatársakat, volt növendékeket, nővéreket, híveket – Boldog Sándor István tisztelőit. Az ünnepi szentmisét Boldog Sándor István szalézi „otthonában”, a Clarisseumban először mutatták be ereklyéi jelenlétében – tíz évvel boldoggá avatása és pont hetven évvel a kivégzése után.

A szentmisét Andrásfalvy János tartományfőnök atya mutatta be paptestvéreivel. Jelen volt az ünnepen több szalézi testvér is – Boldogunk mai utódai. A kicsi templom padjai megteltek, a megemlékezésre egybegyűlteket Márkus Zoltán szalézi atya, a Clarisseum plébániai kormányzója köszöntötte, aki a helyi hívekkel együtt már régóta készült erre az ünnepre.

A tartományfőnök prédikációjában kiemelte a hely különleges szellemiségét, hiszen Boldog Sándor István emléke most már nyíltan átjárja ezt a helyet, példáját már az egész világon ismerik, bár sokáig nyíltan említeni sem merték.

Párhuzamot vont az evangélium tanítása és Boldogunk élete között: „Hogy ha a búzaszem el nem hal, akkor bizony nem hoz termést, de ha elhal, akkor sok termést hoz,” – tehát mivel Boldog Sándor Istvánnak a földi élete vértanúsággal öntözve halt el, mára már sok termést, sok gyümölcsöt hozott. Rámutatott, hogy a Lélek gyümölcsei közül a jóhoz való ragaszkodás, az öröm és a türelem azok, amelyek Sándor István életében különösen is jelenvalóak, hiszen ragaszkodott hivatásához, Istenhez és Don Boscóhoz, örömmel szolgált az Úrnak az oltár körül és örömet hordozott tréfáival, szívet melengető szavaival és angyali türelme volt a börtönben, amivel reményt adott a kétségek között gyötrődő cellatársainak. Végül azt javasolta, hogy mindenki vegyen részt Boldog Sándor István küldetésében, folytassa a szeretethez, a jóhoz, a széphez, az Istenhez és az isteni értékekhez ragaszkodó, és az emberséghez a maga keresztény értelmében ragaszkodó lelkületét.

A szentmise után az egyházközség tagjai röviden megemlékeztek Sándor István életének főbb mozzanatairól, majd égő gyertyákkal és mécsesekkel a kezükben elindult a menet a közeli Sándor István parkba, a kutyasétáltatásban megzavart helyi lakosok csodálkozó tekintetével kísérve. Megérkezve a vértanúnkról elnevezett parkba, Zoltán atya vezetésével együtt imádkoztak, énekeltek, majd tiszteletük és az emlékezés jeléül elhelyezték mécseseiket az emlékkő előtt.

Visszatérve a templomba, a kivégzés időpontjában, 21.10-kor mindenki elcsendesedett, majd Márkus Zoltán atya vezetésével elimádkozták a Sándor István-litániát, végül lerótták tiszteletüket az ereklye előtt.

Nagyon szép ünnep volt, méltó megemlékezés Boldog Sándor István vértanúságának hetvenedik évfordulóján!

Fotók: Palkó Dániel

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Az idei szép nyárral a hátunk mögött ez a Szalézi Értesítő fölillant egyet s mást a rengeteg élményből, ünnepből, amelyekkel a magyar Szalézi Család gazdagodott. „Az élet legfontosabb öröme, a közösen megélt boldogság: a közös öröm, dupla öröm” – olvashatjuk a rendfőnök atya szavait. A megosztott élmények, tapasztalatok segítségével egy új tanév kezdődik. Új remények, új várakozások, új álmok tanéve lesz ez, ami- ben fontos látnunk, hogy Don Bosco álma irányt mutat nekünk. A 2024-es strenna témájának bemutatásakor ugyanis Don Ángel, szeretett rendfőnökünk és bíboros, ezt a jelmondatot bízta a Szalézi Családra: „Az álom, mely álmodni késztet”. Don Bosco 9 éves kori álma elindított egy kiska-

maszt, aki végigjárva életútját egy hatalmas mozgalmat indított útnak a fiatalok megmentésére.

Kedves Olvasók!

Adjunk hálát új szalézi papjainkért, a számtalan értékes nyári táborért, azért, hogy idén 110 éve letelepedtek a szaléziak Magyarországon, és imádkozzunk a hamarosan örökfogadalmat tévő nővérünkért, fogadalmat újító szerzetesekért, ill. új házaspárokért. Engedjük, hogy Don Bosco álmai az Isten adta jövőről magukkal ragadjanak, reménységgel töltsenek el minket.

Budapest, 2023.08.24.

*P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök*

A nyár egyik legkiemelkedőbb eseménye a szombathelyi kettős papszentelés volt. Andrásfalvy János tartományfőnök, Kovács Sándor atya, Székely János püspök atya és Ilodigwe Emanuel atya a szentelés után

VÁLTOZÁSOK A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNYBAN

Helyezések, kinevezések

Budapest-Óbuda:

Sabu József atya helyett Csány Péter atya lesz a rendházigazgató, aki megbízást kap még az óbudai SC munkatársi delegátus feladatkörre.

Budapest-Újpest:

Hartai Gábor atya helyébe Pham Quoc Thai Hung Domonkos atya kerül újpest-megyéri plébánosnak, valamint megbízást kap az újpesti SC munkatársi delegátus feladatkörre.

Szombathely:

Csány Péter atya szombathelyi rendházigazgató helyébe Sabu József atya kerül a rendház igazgatói posztjára, valamint megbízást kap a szombathelyi SC munkatársi delegátus feladatkörre. A szombathelyi Szent Kvirin Plébánia plébánosi feladatait Hartai Gábor atya fogja ellátni.

Péligföldszentkereszt:

Ilodigwe Emmánuel atya a péligföldszentkereszt rendházból fogja ellátni a Zafféry Károly Szalézi Középfelsőiskola iskolalelkészi feladatait.

A péligföldszentkereszt rendház SC munkatársi delegátusi feladatkörét Gnana Pragasam Derossi atya után Nguyen Hai Ly Jakab atya fogja ellátni.

Kazincbarcika:

Ábrahám Béla atya fogja ellátni a Felzárkózó Települések program lelkipásztori feladatait, ugyanis Kirner Zoltán atya visszatért a szombathelyi egyházmegyébe.

Tartományi megbízatás

Gnana Pragasam Derossi atya után a tartományi vikáriusi feladatokat Csány Péter atya fogja ellátni.

Külföldi tanulmányok

Gnana Pragasam Derossi atya engedélyt kapott a rendfőnök atyától, hogy egy évig Rómában folytasson filozófiai tanulmányokat.

Sivadó Balázs és Tóth Domonkos kispapok a jövő tanévben a Torino-Crocetta közösségben az Istituto Internazionale Don Bosco egyetemén folytatják a teológiai tanulmányaikat.

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Családtagok

Kedves barátaim, kedves Don Bosco tisztelők! E sorokat a szeptemberben megjelenő olasz Szalézi Értesítő tervezetét olvasva írom. Az én cikkem az utolsó, amely belekerül: a hónap tartalmától függően én írok utoljára. Pontosan úgy, ahogy Don Bosco tette.

Az Értesítőt olvasgatva szembeötlök valami, ami nagyon is a miénk, nagyon is szalézi, és amit biztos vagyok benne, hogy sokan szeretnek közületek: a közelség, a barátság, a mindennapi élet egyszerű örömeinek megbecsülése, a megosztás, a beszélgetés és a kommunikáció értéke. Arra a nagy ajándéokra gondolok, amit a barátok jelentenek és a tudatra, hogy nem vagy egyedül. Az érzésre, hogy annyi jó ember szeretete vesz körül.

És mindezekben elgondolkodva egy fiatal nő nagyon őszinte tanúságtétele jutott az eszembe, aki Luigi Maria Epicoco atyának írt egy levelet, melyet ő *A fény a végén* című könyvében tett közzé. Szeretném, ha megismernétek ezt a vallomást, mert úgy gondolom, hogy szöges ellentéte annak, amit mi minden nap megpróbálunk felépíteni minden szalézi házban. Ez a fiatal nő bizonyos értelemben úgy érzi, hogy nincs siker és beteljesedés az életben emberi találkozások, emberi kapcsolatok nélkül, és ez a most kezdődő tanév visszavezet minket mindehhez.

Így ír magáról:

„Kedves Atyám, azért írok neked, mert szeretném, ha segítenél megérteni, hogy az a vágyakozás, amit az elmúlt hónapokban kezdtem el érezni, azt jelenti-e, hogy furcsa vagyok, vagy inkább, hogy valami fontos dolog megváltozott bennem. Talán segít, ha egy kicsit mesélek magamról. Alig tizennyolc éves koromban úgy döntöttem, hogy elmegyek otthonról. Így akartam elmenekülni abból a környezetből, amelyet szűknek, fojtogatónak éreztem az álmaim számára. Így érkeztem meg Milánóba, ahol munkát kerestem. A családom nem tudta támogatni a továbbtanulásomat. Ezért is haragudtam rájuk. Minden barátom pályaválasztási lázban égett. Nekem nem volt választásom, mert senki sem tudott anyagilag segíteni. Munkát kerestem, hogy meg tudjak élni, és évekig álmodtam arról, hogy tanulhassak. Végül sikerült, és hatalmas áldozatok árán lediplomáztam. Nem akartam, hogy a családom is ott legyen a diplomaosztáson. Úgy gondoltam, hogy ők csak általános iskolát végzett földművesek, úgysem értenek semmit az egészségből. Csak édesanyámnak mondtam el, hogy minden jól sikerült, és éreztem a könnyeit, amelyek egy pillanatra olyan büntudatot ébresztettek bennem, amelyet azelőtt még soha nem éreztem. De ez nem tartott sokáig. A saját erőmből valósítottam meg magam, és soha nem tudtam és nem is akartam senkire támaszkodni. Még a munkában is azért jutottam előre, mert úgy döntöttem, hogy csak önmagammal szövetkezem.

Éveket töltöttem el így. És nem értem, miért csak most, a világjárvány bezártsága közepette tört fel bennem a vágyakozás a családom után. Arról álmodozom, hogy elmesélek mindent, amit soha nem mondtam el nekik. Arról álmodozom, hogy megölelem apámat. Éjszakánként felébredek, és azon gondolkodom, hogy vajon le lehet-e élni egy életet ilyen fontos kapcsolatok nélkül. A párkapcsolataimnak sem engedtem meg az évek során, hogy átlépjék az igazi intimitás határát. De most minden olyan más lett. Most, hogy nem léphetek ki a házból, és nem mehetek el azokhoz, akiket fontosnak tartok, ráébredtem, hogy milyen nagy hazugságban éltem eddig.

Kik vagyunk mi kapcsolatok nélkül? Talán csak boldogtalan emberek, akik megerősítést keresnek. Mostanra rájöttem, hogy mindent, amit tettem, valójában azért tettem, mert azt reméltem, hogy valaki megmondja nekem, ki vagyok valójában. De azokat, akik segíthettek volna megválaszolni ezt a kérdést, kizártam az életemből. És most veszélyben az életük, több száz kilométerre tőlem. Ha meg kellene halnom, inkább velük szeretnék lenni, nem pedig a sikereimmel.”

Közös öröm

Nagyra értékelem ennek a fiatal nőnek az őszinteségét és bátorságát, aki elgondolkodtatott a valóságról, amely körbevesz minket. Elgondolkodtatott arról az életmódról, amelyet oly sok családban élnek, ahol a jó eredmények a fontosak, a jó anyagi helyzet, hogy a napjainkat úgy töltsük ki tennivalókkal, hogy minden nyereséges legyen, stb.... de nagyon magas árat fizetünk azért, hogy mindig, és egyre inkább önmagunkon kívül éljünk. Fennáll a veszélye annak, hogy középpont nélkül, azaz „középponton kívül” éljünk. És higgyétek el, kedves barátaim, el sem tudjátok képzelni, mennyire érezhető ez a fiatalokon a

különböző szalézi házakban, udvarokon és oratóriumokban.

Don Bosco második utóda, Don Paolo Albera így emlékezik vissza: „Don Bosco szeretettel, vonzással, hódítással és átforgalmással nevelt. Mindannyiunkat szinte teljesen az elégedettség és a boldogság légkörébe burkolt, amelyből a bánat, a szomorúság és a melankólia száműzetett... A legnagyobb figyelemmel hallgatta a gyerekeket, mintha mindaz, amit mondanak, nagyon fontos lenne.”

Az élet legfontosabb öröme a közösen megélt boldogság: „A közös öröm dupla öröm”. A nevelő jelszava: „Én jól vagyok, amikor veled vagyok.” Az élet intenzitását jelentő jelenlét.

Don Bosco egyik életrajzírója, Don Ceria elmeséli, hogy egy magas rangú főpap egy Valdoccóban tett látogatása után kije-

lentette: „Nagy kincs van a házatokban, amivel senki más nem rendelkezik Torinóban, és máshol sem. Van egy szobátok, ahová bárki, aki szomorúsággal telve belép, örömtől ragyogva jön ki.” Don Lemoyne ceruzával ezt jegyezte fel mellé: „És ezren tettük ezt próbára.”

Egy nap Don Bosco így szólt: „Közöttünk a fiatalok családtagok, mindannyian tulajdonosok; a kongregáció érdekeit a magukénak tekintik. Azt mondják, hogy a mi templomunk, a mi kollégiumunk, mindent, ami szalézi, úgy hívnak: miénk.”

Ezért ad ez az új év lehetőséget arra, hogy őrizzük és gondoskodjunk a leglényegesebb és legfontosabb dologról: a *mi* családkunkról.

Fordította: Szabó Judit

Boldogunk, Sándor István nyomában *Lengyel Erzsébet SC*

Sándor István ügy(ünk)

Ünnepi megemlékezésre szól a meghívás Boldog Sándor István vértanúságának hetvenedik évfordulóján, 2023. június 8-án az újpesti Clarisseumba. A templom tömve volt. Nem tudom, ez számszerűleg pontosan hány főt tesz ki, a Clari kicsi, de a templom előtt is többen álltak. Közösség gyűlt össze Boldogunk körül, ott volt a tartományfőnök atya, több szalézi szerzetes, a Szalézi Család tagjai, volt szentmise, megemlékezés, imádság, körmenet, éneklés, virág, gertya, emelkedett hangulat... és „minden, ami kell”.

De vajon az év 364 napján is eszünkbe jut a mi magyar szalézi Boldogunk? A mi büszkeségünk, példaképünk, közbenjárónk az Úrnál?

Sándor István, az élete utolsó pillanatáig odaadó szalézi szerzetes testvér becsülettel megtette, amit tehetett a magyar fiatalokért ezen a földön, és hiszem, hogy teszi a dolgát „odaát” is.

De vajon kérjük-e a segítségét? Fohászunk-e rendszeresen azért, hogy súgja az Úr fülébe: nagyon kellenének magyar szalézi hivatások?

Vajon fordulunk-e hozzá mi, szalézi munkatársak, a szalézi plébániák hívei, imacsoportjai, az oratóriumok fiataljai, hogy segítsen, hogy megmaradjanak, megerősödjének hivatásukban a már meglévő szalézi szerzeteseink, segítsen nekik és legyen velük, velünk a hétköznapi napokban?

Sándor István a mi emberünk, ügye a mi ügyünk. De nem csak június 8-án, nem csak akkor, amikor meghívót kapunk, amikor kijön a tévé, amikor cikkeznek róla, hanem mindig. Ő a hétköznapi szentje, velünk jár az úton ma is, és hiszem, hogy ha hívjuk, ha kitartóan kérjük, akkor ő is kitartóan fogja ostromolni a Mindenhatót, hogy hallgassa meg a kérésünket.

Van egy Sándor Istvánunk, akiről nem szabad megfeledkeznünk! Akiről nem csak évente egyszer kell megemlékeznünk! Mindig számon kell tartanunk őt, hiszen ő a mi pártfogónk, közbenjárónk a mennyben. Ostromoljuk kitartóan vele együtt az Urat és bízunk, higgyünk a sikerben!

Kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot a sandoristvan@szaleziak.hu e-mail címen, ha Sándor István közbenjárására bármilyen kérés vagy ima meghallgatásra talál! A szenttéavatási eljáráshoz fontos lehet!

110 éves kovász, amely még mindig élő –3. rész

A kezdet kezdete

Don Bosco nem sokkal a rend általános római jóváhagyása után (1874) az olaszországi terjeszkedés mellett a missziós tevékenységre fektette a legnagyobb hangsúlyt. Föltehetjük a kérdést, hogy akkor miért csak 1913-ban jutottak el a szaléziak Magyarországra, hiszen már 1875 novemberében szalézi szerzeteseket küldött missziós munkára Dél-Amerikába?

A közép-európai országok Don Bosco idejében még elsősorban mezőgazdasággal foglalkoztak, az ipari tevékenység alig, vagy még egyáltalán nem indult be. Mivel a Don Boscó-i nevelési módszer elsősorban az ipari ifjú- és gyermekmunkásság felemelését, taníttatását, vallási és erkölcsi nevelését tűzte ki céljául, ezért érthető, hogy Magyarországon a szalézi letelepedés az európai országok között szinte utolsóként valósult meg, hiszen az ipari tevékenység mintegy negyven évvel később érte el hazánkat. Don Bosco az iparilag fejlett országokban, elsősorban Franciaországban, Spanyolországban és Angliában talált hasonló helyzetet az ifjúság területén, mint Olaszországban, ezért az első Olaszországon kívüli házak ott jöttek létre.

Próbálkozások, egyéni kezdeményezések már 1900-tól voltak hazánkban is, de intézményesen csak 1913-ban telepedtek le Péli-földszentkereszten Csernoch János hercegprímás hívására. (Önálló rendtartomány csak jóval később, 1929-ben alakult meg, kezdetben a már fennálló lengyel-cseh-osztrák-német-délszláv államokkal alkottak egy rendtartományt.)

Az ipar fejlődésével a szaléziak a Budapest környékén lévő peremvárosokban és ipari központokban terjeszkedtek. Don Bosco célját tűzték zászlajukra, amit IX. Piusz így fogalmazott meg 1874-ben: „A modern társadalmi bajok orvoslását főképp az ifjúság helyes nevelésével és a krisztusi szeretet sokoldalú gyakorlásával lehet megoldani. A Szalézi Társaság célja legyen az ünnepi és lehetőleg mindennapi oratórium, menhelyek ipari és földműves iskolákkal neveljék az ifjúságot erkölcsös ifjúsággá.”

Az európai fellendülést megakadályozta az I. világháború zűrzavara. Igazi fejlődése csak az 1920-30-as években indul-

A cavagliai Szent István Magyar Intézet növendékei

hatott meg – a magyarországi fejlődés erre az időre esik. A kezdeti nehézségek, a világháború, a Tanácsköztársaság megakadályozták a rendházak szaporodását, de 1924–1935 között szinte hihetetlen gyorsan nyíltak meg egymás után hazánkban az új szalézi házak.

A szociális helyzet a XX. század eleji Magyarországon elkeserítően rossz volt. Az egyházi élet még a régi, feudális keretek között zajlott. A legtöbbször a klérus tagjaiból hiányzott a társadalom gondjai iránti érzékenység, nemigen foglalkoztatta őket a szociális kérdések sokasodása. Az összképet azonban jelentősen javították a világi munkatársak többirányú szociális-karitatív szervezkedései, amelyek eleinte szerénynek tűnő eredményekkel, például a növédelemmel, menhelyi gyermekek nevelésével foglalkoztak, később azonban jelentős eredményeket mondhatnak magukénak.

1899-ben dr. Zafféry Károly, az apostoli tevékenységéről és népszerű írásairól híres magyar pap azzal a kéréssel fordult Don Ruához, hogy vegye fel őt Don Bosco fiai közé. Szalézivá válása a ma-

gyar szalézi mű alapkövévé tette őt.

1900-ban tettek rá először kísérletet, hogy magyar fiatalokat vigyenek Olaszországba egy hivatástisztázó kurzusra, két hónap után azonban a kezdeti nehézségek és a honvágy meghátráltatta mind a hat fiút és visszatértek hazájukba. A kezdeti kudarc azonban nem bátortalanította el sem Zafféry atyát, sem Don Ruát; így aztán 1901 októberében a tizenhárom fiatalból álló, első magyar nemzetiségű csoport P. Zafféry vezetésével megérkezett Foglizzo Canavesébe (Torino közelébe, ahol a Társaság egykori formációs központjának háza állt). Itt azonban igen szűkösön voltak, a szónak mindenféle értelmében. 1902-ben számuk már meghaladta a huszat, 1905-ben harminchárom, 1908–1909-ben negyvenegy, 1910–11-ben ötvennyolc és 1911–12-ben hatvankét növendék tanult az olasz intézetben.

1902 januárjában a Rendfőnöki Tanács jóvoltából a jelöltek kicsiny csoportja átköltözhetett Cavagliába, (az akkori Vercelli megyéhez tartozó) Biella közelébe, a Viverone tó mellé, Piemont keleti

részébe. Az egész falu segítette őket, hogy berendezkedhessenek a szegényes házban. Az épületben előtte a német jelöltek laktak, de létszámuk növekedtével ők máshová költöztek. Ugyanebben az évben a foglizzói noviciátusban, november 4-én sor került az első két magyar papi beöltözésre, méghozzá Don Rua jelenlétében, aki gyakori látogatásainak köszönhetően közelről figyelte a cavagliai közösség életét. Meg kell jegyezni, hogy ez a két első, Don Bosco fiai közé felvett magyar már a hazájában befejezte tanulmányait. A fiatal jelöltek legnagyobb része a mai Szlovákia vagy Szlovénia magyarlakta területéről származott, ami akkor az Osztrák-Magyar Monarchiához tartozott. Ezért történt meg a későbbiekben – az 1920-as versailles-i békeszerződés után –, hogy azon kevesek, akik a Társaság tagjai maradtak, ezekbe az utódállamokba tértek vissza.

1903-ban újabb három magyar beöltözésre került sor Foglizzóban. Érkezett néhány kései hivatás is. Az oktatás Cavagliában magában foglalta a gimnázium első négy osztályát is olasz nyelven. Ebben az évben jelent meg az első magyar nyelvű Szalézi Értesítő. A szerkesztés és a korrektúra munkákat Zafféry atyának kellett végeznie, ami állandó jelenlétét igényelte a valdoccói anyaintézetben.

1905-ben a magyar növendékek 33-an voltak, 1910-ben 58-an. 1911-re már

körülbelül harminc fiatal tett fogadalmat ebből az intézetből. 1912-ben szentelték pappá azt a két magyar szalézit, akik Olaszországban kezdték meg a formációjukat. A cavagliai intézetből kerültek ki a későbbi Csehszlovák Tartomány első szalézi hivatásai és néhányan a Délszláv Tartomány első rendtársai közül is, akik olyan területekről származtak, amelyek a Monarchia keretein belül 1920-ig Magyarországhoz tartoztak.

1913. október 26-án Csernoch János esztergomi érsek, Magyarország prímása levelet írt Don Paolo Albera rendfőnöknek, melyben első magyarországi lakhelyként felajánlotta a szaléziaknak a péliföldszentkereszt kegyhelyet, mintegy 60 kilométernyire Budapesttől. 200 évvel korábban alapították és több szerzetesrend kezelésében is volt, de a szaléziak érkezése idején a közeli falu plébánosa gondozta és majdnem teljesen elhagyatott, romos állapotban találták. Az első magyar közösség három papból és mintegy negyven jelöltből állt; az első igazgató a szlovén P. Walland Ferenc (Franc) volt. Keményen és sokat kellett dolgozniuk, hogy legalább néhány terület működésbe hozzanak, le kellett győzniük mind a gazdasági, mind a személyes nehézségeket, melyek a helyzet bizonytalanságából fakadtak.

Folytatjuk...

P. Franc Walland SDB 1887–1975

A szlovéniai Lescén született, nyolcgyermekes földműves családban. A szlovén Szalézi Értesítőből ismerte meg Don Boscót. Általános iskoláit Lescén és Radovljicán végezte, majd Kranjban járt gimnáziumba, de életútja hamarosan Olaszországba vitte. 1901-ben belépett a szaléziakhoz, a noviciátust Foglizzóban fejezte be. Lembergben, Bécsben és Mogliano Venetóban töltött tanulóévek után teológiát tanult Radnán és a római Gergely Egyetemen, ahol 1912-ben teológiai doktorátust szerzett. 1911-ben szentelték pappá. Mint tevékeny igazgató jött Péliföldszentkeresztre, nappalainak minden szabad pillanatát, s talán éjszakáinak is egy töredékét nyelvünk tanulásának szentelte. Sajnos nagyon hamar elhívta a hazafias kötelesség: az I. világháború kitörésekor behívót kapott katonai szolgálatra. Mint tábori lelkesítő működött egy évig az orosz fronton, azután az olasz harctereken. Önfeláldozó, bátor kiállásáért kitüntették. A háború után visszatért Szlovéniába, majd 1925-ben ismét Rómában találjuk, ahol a Gergely Egyetemen a szalézi diákok vezetője lett. 1929-ben tért vissza Ljubljánába, mint a délszláv felügyelőség első szlovén tartományfőnöke és a legfelsőbb előjáró küldötte a Csehszlovák Köztársaságban. 1935-ben lemondott, és dogmatika professzorként működött több szalézi egyetemen. A fasiszmus idején következetesen védelmezte a szlovénok, különösen az olaszországi szalézi diákok jogait. Hivatását a dogmatikai teológiát a modern teológiai elméletek szellemében reformálta meg, ami kollégái ellenállásába ütközött, ezért 1959-ben nyugdíjazták. 1975. február 14-én halt meg Varazzében, Olaszországban, 87 éves korában. Röviddel a halála előtt még egyszer ellátogatott Péliföldszentkeresztre.

Walland Ferenc (egyenruhában) az első és Plywaczik Szaniszló (kucsmában) a második igazgató, középen Zafféry Károly (kalapban), az első magyar szalézi

Amikor beindul a kovász...

Interjú Szmodis Mónikával

Miért érdemes az interneten böngészni? Soha nem tudhatod, hogy egy felvillanó hirdetés miként fogja megváltoztatni, színtefelforgatni az egész életet. Egy ilyen hirdetés után került közelebb Szmodis Mónika szalézi munkatárs családja a Szalézi Családhoz. A tanulság: járj nyitott szemmel és szívvel a nagyvilágban, mert a kovászt valaminek/valaminek el kell indítania.

Hol találkoztál a szaléziakkal? Mik voltak azok a benyomások, amik megérintettek?

Az első találkozásom a szaléziakkal egy felnőtt lelkigyakorlat volt 2017-ben Péli-földszentkereszten. Nem csak munkatársak hanem úgy mond „külsős” személyek is részt vehettek ezen a lelkigyakorlaton. A férjem talált rá a lelkigyakorlat hirdetésére az interneten. Nagyon sok olyan személy volt ott, aki még nem találkozott előtte a Szalézi Családdal, úgy mint mi. Ezt az alkalmat Béla atya tartotta, férjemmel közösen vettünk részt ezen a 3-4 napos eseményen. A szaléziak és a lelkigyakorlatot vezető közvetlen személyisége fogott meg a leginkább, teljesen magával ragadott, ezt ezelőtt nem tapasztaltam még sehol. Ezek után a legidősebb gyermekem elment a BoscoFesztre, aztán a nyergesújfalui szalézi oratórium életébe is bekapcsolódott. Utána már az egész családdal részt vettünk a családoknak meghirdetett oratóriumon is.

Péli-földszentkereszt előtte sem volt már ismeretlen számomra, mert 9 éve kiköltöztünk egy Baj nevű településre, ez egy kis falu a Gercse egyik oldalán, a másik oldalon pedig ott van Péli-földszentkereszt. A baji egyházközség tagjai évtizedek óta minden májusi búcsú alkalmával elzarándokolnak a szalézi bölcsőbe.

A szaléziakkal való találkozás előtt milyen istenkapcsolatod volt, tagja voltál valamilyen közösségnek?

Hát az én történetem kicsit kacifántos abból a szempontból, mert hogy én felnőttként keresztelkedtem meg 22 éves koromban. A férjem katolikus és az ő baráti körében volt egy esküvő, mely katolikus szentmise keretében történt, én akkor voltam életemben először szentmisén. Semmit nem értettem az egészből, nem tudtam hogy miért állnak fel, miért ülnek le, mit mondanak és miért akkor

mondják, ez nekem egy kicsit ijesztő volt így elsőre. Én reformátusnak vagyok keresztelve, a református istentisztelet sokkal egyszerűbbnek tűnt a számomra. Egyébként amikor a gyerekek születtek, akkor mi úgy jártunk templomba, hogy egyik hétvégén szentmisére mentünk a másik hétvégén pedig istentiszteletre, nyitottak voltunk a férjemmel arra, hogy mind a ketten tudjuk gyakorolni a vallásunkat. Hét éve viszont úgy döntöttem, hogy felveszem a bérmálás szentségét. Könnyű volt nekem abból a szempontból, mert a gyerekek is katolikusnak lettek megkeresztelve, amikor megszülettek, igazából nem voltak református gyökeink a családban, ami megtartott volna, így nem volt nehéz meghozni ezt a döntést olyan szempontból is, hogy nyilván éreztem hogy én ezt szeretném.

A lelkigyakorlat után hogyan folytatódott a ti szalézi utatok?

Szülőként, mert azt láttuk hogy ahova a nagylányunk ment az jó és jó helyen van, tetszett az ahogy szépen kinyílt az oratóriumban, mégpedig úgy hogy igazából ő sem ismert ott senkit, és nem voltak olyan fiatalok, akikkel, mondjuk egy közösségbe vagy egy iskolába járt volna. Láttuk, hogy milyen programokkal várják a gyerekeket, hogy hogyan foglalkoznak velük, megszólítják őket és hogy közösségben lehet, ez nagyon megfogott minket, szülőket. Tudtuk, hogy ez jó hely nem csak számára, hanem számunkra is. Félelmet nem éreztünk, hanem inkább büszkeséggel töltött el, hogy a gyermekünk felfedezett egy jó helyet. Ahogy korábban mondtam, mi is csatlakoztunk egy-egy családi oratóriumhoz, ahol tudtam beszélgetni olyan felnőttekkel, akik szalézi munkatársak voltak. Akkor fogalmazódott meg bennem, hogy szeretnék én is tagja lenni ennek a közösségnek.

A legtöbb szalézi munkatárs vagy pedagógus, vagy bármiféle nevelő, és hogyha jól tudom neked közgazdász végzettséged van. Mégis, honnan jött így a gondolat, hogy egy ilyen nevelői légkörbe kapcsolódj be?

Szerintem ha újra pályát választanék, biztos pedagógusi hivatást választanám, de ez a vonat már elment... Mindig megvolt bennem az indíttatás a gyerekek iránt, nagyon szeretek gyerekek között lenni, amikor megszülettek a gyerekeink, azt hiszem hét évig folyamatosan itthon voltam velük, az életem egyik legszebb része volt, de biztos, hogy ez már sokkal régebb óta érlelődik bennem, hogy nagyon szeretek gyerekekkel foglalkozni. A szalézi munkatársi létben az tetszett meg leginkább, hogy ott voltak a fiatalok között, hogy rászánták a szabadidejüket, és hogy szeretik azt, amit csinálnak. A nyergesújfalui szalézi munkatársak meséltek róla, hogy ez miről szól, ki hogyan kapcsolódott be a közösségbe, valahogy szó szót követve Erzsébet mondta, hogy ő tartja a formációt a nyergesújfalui/péli-földszentkereszti közösségben, és ha úgy gondolom elkezdhetjük a képzésemet.

A képzést egyedül kezdtem el Lengyel Erzsébet segítségével, ami nagyon jó volt csak egyedül voltam, ami sajnos így nehezebb volt számomra. Amikor berobban a COVID és felmerült az online képzéshez való csatlakozás lehetősége, akkor nagyon megörültem. Természetesen jobb lett volna személyesen találkozni, sokkal többet adtak volna azok az alkalmak, de nem volt rossz, szerintem online sokkal nehezebb is megnyitni, megismerni egymást. Bennem mindig volt egy kisebb frusztráció, hogy nekem nincsenek szalézi gyökereim, mármint nem szalézi animátorból leszek szalézi munkatárs. Az ígéréttétel előtt volt egy másfél napos lelkigyakorlatunk Péli-föld-

szentkereszten, ami nagyon sokat adott számomra. Egyrészt már maga az hogy személyesen találkoztunk, másrészt akkor bizonyosodott be számomra, hogy valóban jó helyen vagyok.

Az ígérettétel is több szempontból más volt, mint másoké, hiszen nem a saját közösségünkben tettük, hanem az óbudai közösségben. Mi fogalmazódott meg benned akkor?

Abban teljesen biztos voltam, hogy szalézi munkatársi ígéretet szeretnék tenni, abban viszont voltak kétségeim, hogy ezt hogyan tudom majd megélni a távolságok miatt, bár akkor már elkezdett alakulni a baji oratórium szervezése, de még nem tudtam, hogy hogyan fog működni.

Azon gondolkodtam, hogy ha én itt helyben nem tudok valamit közösséget alakítani, akkor igazából nincs értelme a szalézi munkatársaságomnak. Emlékszem...egy családi nyaraláson, a Balatonnál voltunk, beszélgettünk egyik este, majd felmerült a gondolat, hogy milyen jó lenne hogyha Bajon is meg tudnánk valósítani Don Bosco álmát. Megkérdeztem néhány fiataalt, akiket ismertem és akikről tudtam hogy kötődnek a szaléziakhoz és itt laknak a környéken, hogy ha lenne kedvük belevágni egy oratórium megnyitásába, akkor indítsuk el közösen, így egy tízfős fiatalokból álló társasággal 2020 februárjában szerveztük meg az első játéknapot, majd utána nyáron az első tábort, azóta pedig már a harmadik nyári táboron is túl vagyunk.

A fiatalok nagyon lelkesek voltak, de mit szóltak a felnőttek, környékbeli atyák, a közösség a kezdeményezéshez?

Kértem a plébános atyát, hogy hirdesse a szentmisék végén, hogy lesz szalézi oratórium. Azt mondta, hogy rendben, de ebből két szót nem fognak érteni a hívők, azt hogy SZALÉZI és azt, hogy ORATÓRIUM. Ez valóban így volt, senki nem értette azt, hogy mit szeretnénk, és hogy egyáltalán mi ez.

Az első oratóriumban alig voltak helybeli gyerekek. Leginkább olyanok érkeztek, akik a segítők családjába, baráti körébe tartoztak. A kezdetektől fogva van egy segítőm, aki hitoktató a környékbeli iskolában, így rá is támaszkodhattam, mert ő a munkája révén sok fiatallal találkozik. Havonta egyszer vannak játéknapok Ba-

Fotó: Szabó Máté

jon, ezt tudjuk egyelőre megvalósítani, de egyre több fiatal jön, és ha minden jól megy, szeptembertől még több alkalmat be tudunk iktatni. Természetesen hiányzik az az apakép, amit egy szalézi szerzetes tud nyújtani a fiataloknak az oratóriumban, de mindig kaptam segítséget a szaléziaktól, ha kértem.

Hol tudjátok megvalósítani a tábort, játéknapokat?

Egy önkormányzati fenntartású közösségi ház ad otthont az oratóriumunknak. Sokat sakkozunk, hogy beférjünk a házba, mert mások is használják, de vannak tervek, hogy egy olyan épületbe költözzünk, ahol lesznek kisebb szobák, klubhelyiségek. Nagyon kreatívnak kell lennünk. Ezt úgy tudjuk megtenni, hogy olyan plébániára megyünk a környéken, ami nem lakott vagy elkirándulunk valahova a fiatalokkal. Ha elmegyünk vendégségbe egy másik plébániára, ott már vannak ismerősök, mert sok helyről járnak stabil oratórista gyerekek. A családok nagyon szívesen fogadnak minket. Ha úgy érzem, hogy nehézségekbe ütközzünk, akkor mindig elolvasom az *Oratóriumi emlékiratokból* azt a részt, amikor

Don Bosco is megküzdött azzal, hogy állandóan vándorolnia kellett a fiúkkal, hogy aztán megtalálják a legalkalmasabb helyszínt. Akkor megnyugszom, hogy a mi helyzetünk százszor jobb. Egy-egy játéknap után, bár fizikailag elfáradok, lelkileg egy méterrel a föld felett járok. Teljesen megváltozott az életem, amióta van az oratórium. Úgy érzem, hogy erre mindig van energiám, mindig lendületesebben állunk neki a szervezésnek is, otthon ilyenkor nagyobb a kupi, de utána mindenhol helyére kerül minden. Már egyre több felnőtt segítséget is kapok, a baji bibliakör az idej tábortban sütitőműhelyt tartott a táborozóknak. Kaptam már segítséget anyukáktól a nyári oratórium kendőinek megvarrásában is. A szülők rengeteg gyümölcsöt, zöldséget stb. adományoznak a tábor alatt, idén nyáron pedig egy szülő megkeresett azzal, hogy mi is pontosan ez a szalézi munkatársaság, mert szeretne benne részt venni. Gondviselés lenne, ha nálunk is kialakulhatna egy munkatársi közösség.

Hogy látod a jövőt, mit szeretnétek elérni még a baji oratóriumban?

A legnagyobb kívánság talán az lenne, ha

megmaradna sokáig. Ezt úgy tudjuk elérni, ha egyre több fiatalot vonunk be. Legyen több szalézi munkatárs és egyben közösség is, hogy ne egy személytől függjön az oratórium, hanem ez egy nagy közösség legyen mindenki számára. De majd a Jóisten megmutatja, elrendezi, hogy mi legyen az oratórium jövője. Ha az oratóriumi események szervezése alatt jött valami nehézség, akkor a Jóisten mindig küldött valamit, valakit, egy biztató szót és ez mindig tovább tudott lendíteni minket. Az egyházközség is nagyon támogatja az oratóriumot, illetve az idej szalézi buszjegyekből befolyt adományokat a baji oratórium kapta, ami óriási segítség számunkra a következő időszakokra.

Don Bosco mindig üzent a fiataloknak, egy-egy jó szót súgott a fülükbe. Te mit üzenél szalézi munkatársként a fiataloknak?

Menjenek, tartozzanak közösségbe. Mindenki vágyik egy olyan helyre, ahol nem csak jól érzi magát, hanem meghallgatják, kap néhány jó szót, biztatást.

Fiatalok írták

Szekernyés Panna és István

Animátorrá válni

Mit jelent animátornak lenni? Hogyan jutottunk idáig? Mit jelent a testvéri kötelék az oratóriumban? Ilyen és ehhez hasonló kérdésekre kerestük a választ az idej nyári táborban. Amikor Pannával három évvel ezelőtt, igazából egy véletlen folytán belesöpöpentünk a szalézi világába, nem gondoltuk volna, hogy ez az egész életünkre hatással lesz. Az első nyári oratórium sikerén felbuzdulva egyre lelkesebben vettünk részt a tartományi programokon is, ahol lehetőségünk nyílt arra, hogy szalézi szerzetesekkel és korunkbeli animátorokkal találkozzunk. Ezek az élmények és tapasztalatok olyan elemiek és csodálatosak voltak, hogy rövid időn belül elhatároztuk, mindenképpen szeretnénk ide tartozni és idővel animátorrá válni. Az elköteleződés (néha azért kissé rögzös) útján mindkettőnknek voltak fontos és meghatározó pillanatai. Panna legjobb élménye egy hajnali mise volt az Öreg-kőnél Péliföldszentkereszten, amikor először vett részt a BoscoFesztben, én pedig egy közbenjáró imádság során kaptam lelki csomagot az „Úton a Szalézi Családdal” program keretében.

A családban öten vagyunk testvérek, és büszkék vagyunk rá, hogy az idej táborban már mindannyian ott voltunk. A három

legkisebb tesó mint résztvevők, mi ketten pedig mint frissen avatott animátorok. Eleinte bennünk is volt kétség, hogy mégis, hogyan fog működni a fegyelmezés házon kívül, de utólag visszatekintve amondó vagyok, nagyon jól együtt tudtunk működni. Mi, nagyobb testvérként egyfajta biztonságérzetet adtunk, a kisebbek pedig „beépített emberként” működtek. Segítettek, ahol csak tudtak és hozták magukkal a barátaikat is. Mondhatni, családon belüli csapatmunka volt.

Idén már a harmadik táborot tartottuk Bajon töretlen lelkesedéssel, ezért igazán öröm volt látni, hogy lassan kezd felnőni az utánpótlás is (animátorság tekintetében). Úgy látszik, sikerült gyökeret verni, így ha a Jóisten is megsegít, sok-sok alkalommal lesz még Bajon szalézi oratórium!

Munkatársi hírek

Záhonyi Lajosné SC Ígérettétel Újpest-Megyeren

Ünnepi alkalomra gyűltek össze június 4-én, Szentháromság vasárnapján a 9 órai szentmisére az újpest-megyeri hívek. A közösségben öt év után új szalézi munkatárs, Sándor Anna tett ígéretet, hatan pedig megújították munkatársi ígéretüket Andrásfalvy János tartományfőnök atya megtisztelő részvételével és vezetésével, Bánki-Magyar Attila országos koordinátor és Hartai Gábor plébános atya delegátus előtt. Az ünnepséget szeretetvendégség és jó hangulatú beszélgetés követte.

Az új szalézi munkatárs, Sándor Anna, a szalézi lelkiséget, Don Boscót gyermekkorától ismeri, éli. Férjével együtt öt gyermeket nevelnek. Férje is és a gyermekek is szintén aktív résztvevői a szalézi közösségnek. Anna jelenleg is pedagógusként dolgozik, hasznosnak és hatékonyan tartja a megelőző módszer al-

kalmazását, különös tekintettel arra, hogy az iskolákban alkalmazott organikus szemlélet merít Don Bosco pedagógiájából. Huszonöt éve kántorként szolgál az Újpest-Megyeri Szalézi Plébánián, így fiatal felnőttként, illetve később édes-

anyaként megtapasztalhatta, milyen hatékonyan vannak jelen a Szalézi Család tagjai a fiatalok között. Hálás, hogy a gyermekeinek támogató, megtartó és nevelő közösségük van.

Lichnerné Hegedűs Piroska SC Nyári beszámoló Mogyoródról

Az idei tanévünket a mogyoródi szalézi munkatársakkal szeretettük volna méltóképpen lezárni, ezért zarándoklatra mentünk Péliföldszentkeresztre. A szentmisét De Rossi atya tartotta. Nagyon sok fiatal volt jelen, cserkészek, animátorok. Szívet melengető volt látni, hallani őket, amilyen lelkesen énekeltek a gitáros énekeket. A mise után De Rossi atya megáldotta csoportunkat, elmondtuk az Úrral való egység imáját és így indulhattunk el az Örömúton. Gyönyörű elmélkedések ékesítik a stációkat, amelyek a mai kor kihívásainak is kitűnően megfelelnek, mivel QR kóddal ellátottak. Ezeket beolvastva, mindenki hozzáférhet az adott állomás elmélkedéséhez. Végig árnyékos helyen vezetett az Örömút, melyet szép énekekkel kísértünk és egészen a Lourdes-i barlanghoz vitt, ahol a hidegvízi forrásnál felfrissülhettünk és itt ebédeltünk meg.

Visszatérve a Celestina Mama Büfében a

kávétól és a cappuccinótól erőre kapva, meglátogattuk Anna nővér és Havasi atya sírját a temetőben.

Körülnéztünk a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontnál is. Bevallom, reggel még nem gondoltam, hogy trambulinozni is fogunk!

Egy nagyon jó hangulatú, kellemes, hittel átitatott napot tölthettünk együtt.

Az idei négyhetes nyári oratóriumra nagy szeretettel, lelkiismeretesen készültek a nővérek és az animátorok, melynek jelmondata: „Nézz fel és bízzál!”

A szokásos vállalásainkon túl mi, munkatársak is próbáltunk több feladatban részt venni. A fociestre palacsintát, a családi este süteményt sütöttünk és a takarításban segédkeztünk. A kiscsoportos és a kézműves foglalkozásokon is besegítettünk. Remélem, hogy ezzel sikerült kicsit hozzátennünk a nyári oratórium sikeres lebonyolításához, ahol a gyermekek nagyon jól érezték magukat és vidáman, hasznosan tölthették a szünidő egy részét!

Portugáliában jártunk

A META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium oktatói 2023. május 6–13-ig Erasmus program keretében Portugáliában, Barcelosban jártak. A program célja olyan leendő partnerek, vállalatok megismerése és látogatása volt, ahová az iskola tanulói a későbbiekben eljuthatnak, és ott teljesíthetik szakmai gyakorlatukat.

Az első intézmény, amit meglátogattak, a *Santa Casa Da Misericórdia – Rainha Santa Isabel* bölcsőde és óvoda volt. Az intézmény a Montessori pedagógiai alapelveket követi, de közben igyekszik választ adni a XXI. század kihívásaira, ennek megfelelően játékos formában elkezdik a nyelvtanítást, a gyermekeknek jóga foglalkozásokat tartanak, valamint a szülők munkarendjéhez igazodva este 9 óráig nyitva tartanak. A látogatás során megfigyelhető volt a tudatosan felépített rendszer, a projektszemléletű tematikus foglalkozások, a gyermekek kiegyensúlyozottak, lelkesek voltak. Az intézményben rendszeresen fogadnak külföldi tanulókat szakmai gyakorlat teljesítése céljából, és boldogok vagyunk, mert a következő tanévben a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium néhány kisgyermekgondozó, -nevelő diákja is lehetőséget kap, hogy ebben a környezetben fejlődjen, elsajátítsa az ottani elveket, majd a későbbiekben sikeresen alkalmazza pályája során.

A következő meglátogatott intézmény a *Santa Casa Da Misericórdia – Lar Santo André* idősotthon volt, ami a későbbiekben az iskola egészségügyi tanulói számára lehet a gyakorlat teljesítésének a helyszíne. Az otthon mellett található egy rehabilitációs intézmény, ahol különféle gyógyászati kezelések zajlanak a fizioterápián túl, a masszázson át a balneoterápiáig. A későbbiekben az iskola gyógy-masször tanulóinak itt is lehetőségük lesz a szakmai gyakorlatuk teljesítésére, fejlődésre, tapasztalatszerzésre.

A következő meglátogatott helyszín a *Clube Náutico de Prado* kenu és fitness klub volt, ami majd a fitness-wellness instruktorként tanulók számára lehet érdekes helyszín. Az épületben képeken, leírásokon és trófeákon keresztül megismerhető és látható a magas színvonalú szakmai munka, és érezhető a dolgozók, edzők elkötelezettsége.

Bár a pénzügy-számviteli ügyintézők számára nincs kötelező szakmai gyakorlat, a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium vezetősége fontosnak tartja, hogy lehetőség szerint ők is szerezhessenek értékes munkaerőpiaci tapasztalatot. Ennek fényében került sor a *Lima Consulting Group* egyik helyszínének meglátogatására. A cégesoport pénzügyi tanácsadással és befektetésekkel foglalkozik más vállalatok számára. A pénzügyes tanulók számára hasznos lehet annak a gondolkodásmódnak a megértése és elsajátítása, mellyel a piaci eseményeket, helyzeteket elemzik, és ahogyan a befektetések alapjául szolgáló prognózisokat készítenek.

Az oktatók által meglátogatott helyszínek mind magas színvonalú szolgáltatásokat nyújtottak vendégeik, ügyfeleik számára, így szerencsésnek mondhatják magukat azok a tanulók, akik e helyszínek egyikén végezhetik majd el szakmai gyakorlatukat. Az Erasmus program célja azonban ennél jóval több. Talán a legfontosabbnak az interkulturális tapasztalatok és élmények tekinthetők. A diákok lakhe-

lyeül szolgáló Campuson minden adott ahhoz, hogy a különböző országokból érkező tanulók közösen töltsenek el időt, hiszen fitnesspark, medence, közös étkező és egyéb kikapcsolódási lehetőségek is rendelkezésre állnak.

Mindemellett a diákok számára lehetőség nyílik a közeli városok és falvak meglátogatására, ahogyan ezt az iskola oktatói is megtették szabadidejükben. Eljuthattak az óceán partjára Viano do Castelo városnál, megismerték Guimares történelmét, Bom Jesus természeti és hitéleti környezetét, láthatták a helyi nagy piacot Barcelosban, felfedezhették néhány eldugott falu, Arcos de Valdevez, Ponte de Barca és Ponte de Lima szépségét, és az El Camino útvonalát is többször érintették.

Ez a néhány napos utazás és szakmai képzés nagy élményt jelentett a résztvevő oktatóknak, és biztosak vagyunk benne, hogy még többet tartogat azoknak a diákoknak, akik a szakmai gyakorlatuk miatt több hetet is ezen a csodálatos helyen tölthetnek.

Nyár! Szünet?

A Don Bosco Közösségi Ház első nyara igencsak mozgalmasan telt. Bár sok-sok gyerek a vakációját töltötte nálunk, az összesen 7 hét különböző tematikájú és szervezésű táborokban, ezek mellett sok egyéb rendezvénynek is otthont tudtunk adni.

Még júniusban az óbudai ministránsoknak szervezett Domonkos testvér háromnapos táborozást, akik a Piusz teraszon sziesztaztak a szünetekben. A Tücsök táborban, ami igazán családi hangulatú, 25, leginkább rászoruló és a hétköznapi oratóriumba járó gyerek vett részt boldogan. Ezeken kívül volt két hét Nyári Oratórium 200–200 gyerekkel, három hét Molyoló kézműves tábor és az első Szalézi Napközis Alkotótábor is elindult, ahol Gyantár Berta művésztanár (aki az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskolában is tanít) vezetésével tanulták meg a gyerekek a papírmetszés és kollázs technikát. Jövő nyárra szeretnénk még több tábor számára helyszínt biztosítani, mert az épület adta lehetőségek kiválóan alkalmasak táboroztatásra is, ami szintén a nyár folyamán igazolódott be. A tálalókonyha és étkező, ami az ebédek, uzsonnák elfogyasztásának helye, sok hely közös játékra, mesefilmek nézésére ebéd utáni kis pihenő gyanánt külön népszerűségnek örvend a gyerekek körében. Nem is beszélve a nagy udvarról és játszótéréről!

Nyár elején a Szent István Intézet nemzetközi konferenciáján számos egyházi és világi méltóság volt vendégünk, de a Szalézi Intézményfenntartó tanévzárója is a Szalézi Szent Ferenc konferenciateremben került megrendezésre. A nyáron az is kiderült, hogy ez a szép, modern, 150 nm-es nagyterem, hozzá a galéria és egyéb terek esküvői vacsoráknak, lakodalmaknak is kiváló helyszín akár 130 fős vendégsereg számára is!

Csoportszobáinkban céges tréningeken és képzéseken túl ékszerkészítő workshopok, keresztény közösségek heti alkalmai is folytak a nyáron is.

A Margit mama bárban (30 fő feletti létszám esetén egybenytva a Havasi József aulával) három nagyszabású családi összejövetel, elsőáldozás utáni agapé, több születésnap zsúr és búcsúztatók is voltak, mert ezeket a tereket, berendezéseket az esemény hangulatának megfelelően tudjuk alakítani, így minden vendégünk meglepődöttséggel távozott.

Továbbra is arra törekszünk, hogy a Közösségi Ház külsejében – ezért szépítgetjük folyamatosan növényekkel, dísz tárgyakkal, bútorzattal – és szolgáltatásaival megfelelő és rokonszenves lehetőségeket tudjon biztosítani az ide érkező vendégeknek, bérlőknek. Természetesen mindezeket megfűszerezve szalézi lelkiséggel, ami még a vallástól távolabb lévőket is lenyűgözi. Szeptemberben folytatódnak a mozgásórák a sportszobában:

Maminbaba torna, gyermektorna és aerobik, felnőtteknek zumba, Feldenkrais és különböző női tornák. A Bögre, a Piros fotel eseményeket is folytatjuk, és számos érdekes programunk is lesz, kövessetek minket: **donboscocozossegihaz.hu**

<https://www.facebook.com/donboscocozossegihaz>

Hívjatok: + 36 20 524 04 76

Írjatok: **dbkh.terem@szaleziak.hu**

Kedves Olvasó, reméljük mielőbb találkozunk! Várunk mindenkit Óbudán a Kiscelli utca 79-ben.

Nyári beszámolómat Martos Levente Balázs püspök atya vendégkönyvbe írott jókívánságaival zárom:

„Egy konferencia, aztán egy búcsúünnep derűs tapasztalatáért hálásan, szívből kívánom, hogy ez a ház a nemzedékek és közösségek egymás iránti figyelmének és gondoskodásának példája és otthona legyen.”

Šiljo Dominik 9. BoscoFeszt

2023. július 17–21. között zajlott a 9. BoscoFeszt táborfesztivál, ahol több mint kétszáz 15–18 éves fiatal találkozott Péليفöld-szentkereszten és élvezte a szalézi nyár pillanatait.

„Szeressétek, amit a fiatalok szeretnek, hogy ők is szeressék, amit ti szerettek!” (Don Bosco) Életemben először sikerült részt vennem öcsémmel, Simonnal a Magyarországon megrendezett BoscoFesztben, amit soha nem fogunk megbánni és elfelejteni sem. Péليفöld-szentkereszten, a magyar szaléziak bölcsőjében már nem először jártunk, mert egy lelkigyakorlaton részt vettünk itt korábban, amit szintén a Szalézi Ifjúsági Mozgalom szervezett. Az akkori maradandó élmények és az ott szerzett barátok hatására döntöttünk úgy, hogy részt veszünk ebben a nyári táborban. Mindenkinek csak ajánlani tudjuk, mert a gazdag lelki programok mellett rengeteg olyan érdekességgel, szórakoztató foglalkozással készültek a szervezők, ami pont ne-

künk és a korunkbeliek számára Isten jelenlétét, közelségét hozta el. Otthon érezhetik magukat itt a sportolók, kézművesek, művészlelkek, vagy azok is, akik csak élvezni szeretnék a strandot. A szentmisék méltóságteljeségét a köztünk kialakult egység és lelkesedés, valamint a rákészülés segítette. Örömmel töltött el, hogy Isten dicséretére zenei szolgálattal én is „egy húron pendülhettem” az ott összekovácsolódott zenekarral. A tábor ideje alatt az egymás iránti tisztelet és elfogadás egy szeretetteljes légkört font körénk. Kisebb csoportokra osztva működtünk, beszélünk át egy-egy napi témát. Folyamatos lehetőség volt az atyákkal lelki beszélgetésre, szentgyónásra. A Szalézi Ifjúsági Mozgalom szalézisága Szalézi Szent Ferenc szeretetteljes és jámbor lelkületének mintájából fakad, valamint Don Bosco és Mazzarello Mária életpéldájában gyökerezik. A szalézi atyák, testvérek, a szalézi nővérek és a Szalézi Család minden tagja mellénk állva segített bennünket a lelki fejlődésben, hogy együtt haladhassunk az élet-szentség felé vezető úton.

Ezúton is szeretném megköszönni elsősorban a Jóistennek és a nagy Szalézi

Családnak az itt kapott sok kegyelmet! Kedves felvidéki magyar fiatalok, plébániaközösségünk tagjai! Nem akadály az országhatár! Megéri olykor azon túllépni, és hívunk benneteket, hogy legközelebb tartsatok velünk és éreztétek jól magatokat, mert felejthetetlen, mennyei élmény és életre szóló barátságokat szerezhettek.

Az idei BoscoFeszt megvalósítását a Nemzeti Együttműködési Alap által kiírt pályázat (NEAO-KP-1-2023/10), illetve Magyarország Kormánya által kiírt pályázat (EKCP-KP-1-2023) is lehetővé tette, az elnyert támogatások által.

Balásházy László STÉG 2023

A fiatal felnőttek idén nyáron is bevették Péli-földszentkereszt festői környékét, július 27-én startolt és 30-án zárult a 2023-as STÉG Szalézi Tőfesztyvél.

Többedjére vagyok a STÉGen, úgyhogy már vártam, vajon idén milyen lesz? Eddig mindig jó feltöltődésnek találtam mind testileg, mind lelkileg, hisz számos érdekes előadás volt a korábbi években, többféle sport, illetve játék lehetőséggel. Mindemellett szerintem finom testi táplálékot is kapunk ☺, ami azért talán kevésbé fontos, de jó, hogy ilyen. Szóval tudtam, hogy ha eddig jó volt, akkor bizonyára idén is van rá esély, hogy az lesz ☺.

Nem vagyok szalézi, de mindig akad néhány új, vagy kevésbé új kedves ismerős, így könnyű mindig jó társaságban lenni és együtt átélni a programokat. Első nap gyorsan kialakult, hogy menjünk

MKK-s barátokkal borkostolóra, bár az, hogy milyen későn lesz, és hogy egyébként milyen hideg lesz, csak később tudatosult bennem, a borkostolót viszont nem akartam már kihagyni, s igen vidám, jó élmény is lett belőle. Viszont a végére beláttam, hogy sajnos a másnap hajnali (néhány órával későbbi) indulás nem reális, így a hajnali misét most ki kellett hagynom. Pedig mindig nagyon szép. Székely János püspök atya előadása, amellyel hogy nagyon jónak találtam, jól mutatta, hogy mennyire alapos és jól utánajár a dolgoknak, nem éri be a könnyű vagy kézenfekvő válaszokkal, ha azok nem elegendőek. Több atyát hallottam már a hit és a tudomány összeegyeztettségéről beszélni, s sajnos jellemzően ezek vegyes érzelmeket szoktak bennem (gépészmérnökben) szülni, de János atya teljesen pontosan fogalmazva magyarázta az entrópiát is. Az Isten által teremtett élet merőben különbözik a természetben lejátszódó többi folyamattól. Tetszett a töltkezési példája is, ahogy felhívta rá a figyelmet, hogy azáltal is töltődünk, hogy ha jól teszünk.

A Krúdy házaspár előadásából azt viszem

magammal, hogy érthető és fontos az, hogy fejlessze az ember magát, de nem várhatjuk meg az aktív és mások felé forduló cselekedetekkel azt, amíg „teljesen készek” nem leszünk, hisz akkor csomó mindent nem teszünk meg, s nehezebben köteleződünk is el. Nagyon rögtön úton kerültek végül egymáshoz közel, sok mindent nem a nagy könyv szerint csináltak. Ezért voltak nagyon hitelesek. Akárcsak a testteős előadók is, nagyon mély dolgokat és nehézségeket osztottak meg. Szép dolog tőlük, hogy „ki merik teregetni” azt, amit nem szokás, s így mi, fiatalok, el nem köteleződtek tanulhatunk tőlük. Az időjárás az idén nem volt annyira fergeteges, de azért élhető volt, az estét nem mosta el az eső, lehetett bulizni, sőt azért a pokrócos zarándoklat (szentségimádás) se mindennapi ☺. Csocsózni, röpzni, úszni kicsit is jól lehetett, de a vízben való kényelmes semmittevés szépsége most nem volt annyira érzékelhető, mindig akadt valami, amibe be tudtunk kapcsolódni. Ismét nagy élmény volt részt venni a fesztiválon, találkozunk jövőre!

Útitárs: Mentorprogram a voltnövendékektől

A Szalézi Értesítő előző számába már beharangoztuk ezt a programot, most egy kicsit bővebben is szólunk róla.

A szalézi voltnövendékek máltai mintára elindítják legújabb kezdeményezésüket, az *Útitárs* névre keresztelt mentorprogramot. A program keretében egy szakértőkből álló csoport kínál támogató beszélgetéseket 18–35 év közötti voltnövendékeknek, akik az életük egy-egy területén előre kívánnak lépni.

Az *Útitárs* csapata három szakemberből áll:

- Szögeczki Sára, okleveles pszichológus
- Kopcsik Gábor, mentálhigiénés szakember
- Németh Ádám, megoldásfókuszú coach.

A voltnövendékek célja – a szaléziak és a szalézi célok támogatása mellett – egymás erősítése is. Így illeszkedik a program a voltnövendékek céljai közé. Az *Útitárs* szakemberei is voltnövendékek, akik a saját bőrükön tapasztalták, hogy a Don Bosco-i kísérő szeretettel mindenki képes a számára fontos területen fejlődni és kiteljesedni.

A mentorprogramot a NEAE-KP-1-2023/1-000047 azonosítószámú pályázat támogatja. A programba bekapcsolódni kívánó voltnövendékeknek találkozásokként 5000 Ft hozzájárulást kell befizetni a Don Bosco Barátai Alapítvány számára.

További információ az *Útitárs* Facebook és Instagram oldalán

Az Útitárs csapata: Szögeczki Sára, Németh Ádám és Kopcsik Gábor

elérhető vagy az utitarsinfo@gmail.com címen kérhető. A szakemberek ugyanitt várják a voltnövendék érdeklődők jelentkezését. Bármilyen elakadás, dilemma, döntési helyzet esetén készen állnak, hogy útitársként elkísérjék őket.

A Don Bosco Kiadó ajánlata

Umberto De Vanna

Mária a keresztények egységéért Szűz Mária ünnepei a keresztény közösség életében

Júniusban a Szalézi Értesítő hátsólapján arra kért minket don Ángel Fernández Artime rendfőnök atya, hogy gondolkozzunk el a „Segítő Szűz tisztelete iránti felelősségünkről – majd így folytatta - A Segítő Szűz iránti tisztelet, aki Urunk Anyja, és a mi Anyánk nem fakultatív a szalézi karizmában, mint ahogy nem volt az Don Bosco számára sem. Ez egyszerűen kulcsfontosságú. „A Szentséges Szűz Anya az alapítója és a fenntartója műveinknek – ismételte folyamatosan Don Bosco –, Ő ellát minket fizikai és lelki ajándékaival, vezetőnk lesz, tanítónk, a mi anyánk. Az Úr minden jót Mária által tesz.”

Ennek jegyében jelenti meg a Don Bosco Kiadó a nagy sikerű *Boldog Carlo Acutis. Tizenöt év barátság Istennel* c. könyv szerzőjének, Umberto De Vanna

szalézi atyának a legújabb könyvét a Szűzanyáról.

Ez a különleges könyv bemutatja a Mária-ünnepek gazdag világát, minden egyes oldala egy csodálatos utazásra hívja az olvasót. A szerző átfogóan tárgyalja minden ünnep történetét, teológiai vonatkozásait és lelkiségi háttérét, segít megismerni a Mária-tisztelet gazdag hagyományát, az egyes fejezetek lezáró imádások pedig évszázados hitélménybe kapcsolják be az olvasót, amely mélyebb spirituális dimenziót ad a könyvnek.

A kötetet Dietrich Bonhoeffer szenvedélyes *Magnificat* kommentárja, Pierluigi Cameroni szalézi atya előszava és Daniel Attinger, bosei szerzetes, evangélikus lelkész utószava gazdagítja.

Megjelenés: 2023 október

Megrendelhető telefonon: +36-20-320-7373, e-mailben: donboscokiado@gmail.com és a kiadó webáruházán keresztül: www.donboscokiado.hu

7. Szalézi Zenetábor

„... Minden áldást dicséretté formál szívem. Ha körülzár a sötétség, azt mondom én: áldott legyen az Úr neve. Áldom nevedet...” csendült fel az ének augusztus 13-án, a vasárnapi szentmisén Péliföldszentkereszten, közel ötven zenész előadásában. A szentmisét Andrásfalvy János tartományfőnök atya mutatta be.

Idén immár hetedik alkalommal került megrendezésre a Szalézi Zenetábor Péliföldszentkereszten, szaléziak, fiatalok és animátorok szervezésében. A jókedv és a vidámság most sem hiányzott, de a főszerep most is az Istennek tett zenei szolgálaté volt. Dorka és Donát, a tábor ötletgazdái és megálmodói, a szaléziak és a szervezők idén is számos jó programmal örvendeztették meg az ideérkezőket. Az idei tábor témája a dicsőítés, a közösség és a családiasság, mottója: „Áldom Nevedet.”

Az első nap az ismerkedés és játékok mellett rögtön szerepet kapott a zene, szekciópróba keretén belül. A Natúrpark termeibe különvontuk a szólóhangszereseket: trombita, fuvola, klarinét, kürt, tuba, hegedű, furulya, cselló és a billentyűsök. A kórus a templomban kapott helyet, a gitárosok pedig a saletli alatt. Elkezdődött a munka. A szekcióvezetők nagy elánal kezdtek neki a közös gyakorlásnak, tanításnak. Édes teher ugyan, de sokak áldozatos munkájának a gyümölcse mindez, a szekciópróbák és az összp próbák hamar mindennapos rutinná váltak. Délelőtt munka, délután kikapcsolódás.

Minden reggel közös imával kezdődött a templomban, és mindennap szentmisén vettünk részt, ahol az énekesmadarokról elnevezett csoportok zenei szolgálattal segítették a misébe való bekapcsolódást. Rejtett cél volt, hogy a fiatalok később önállóan is el tudjanak látni zenei szolgálatot a saját templomi közösségükben. Csütörtökön pedig egy hosszabb lelkiest vette kezdetét, ahol az Isten dicséretét elmélkedtük végig. Jób példájára, aki minden időben képes volt az Istent áldani, örömben, szomorúságban, tragédiában boldogságban bővelkedésben és nélkülözésben egyaránt.

Délutánonként meghívott vendégeink is voltak. Kedden a Gával testvérek jöttek el hozzánk. Közös éneklés és képzés

vette kezdetét. Legfontosabb üzenetként a zenei szolgálat minősége, az arra való felkészültség, korszerűsége és lelkületének fontossága fogalmazódott meg. Saját életutukról, örömeikről és nehézségeikről is esett szó. Másnap az Emmánuel Községszabványból érkezett hozzánk Lelle és Dini, akik személyes tapasztalataikat osztották meg velünk és egy közös imagyakorlaton keresztül vezettek be minket a karizmatikus dicsőítésbe, mint imaformába.

Délutánonként a strand sem maradhatott el és a rossz idő ellenére kétszer le is jutottunk. Játék, fürdés, kézműveskedés volt terítéken, de előkerült a tarsolyból a dinnyeévő- és a dinnyemag köpködő verseny is. A jól megszokott röpi bajnokság és a vizes játék sem maradhatott el. Jókdevből és szórakozásból nem volt hiány.

Estéknként közös játék vette kezdetét. Volt társasozás, filmvetítés, beszélgetések. Élőzenés táncházon is részt vehettünk, a kisméretű terem ellenére a táncot mindenki lelkesen ropta és örömmel hallgatta a táncvezető meséjét. Volt frizbis glóriaszurkáló, fényharcos kalandjáték. Szombat este egy fergeteges „KI MIT

TUD” vette kezdetét. A komolyzenétől kezdve a prózán át a humorig mindenki megmutatta tehetségét a választott műfajban.

A szalézi családias, vidám légkör az egész táborot áthatotta. Tartalmas és építő volt emberileg, lelkileg és zeneileg egyaránt.

Aki kedvet kapott, hogy élőben is meg tapasztalja mindezt, várjuk jövőre a 8. Szalézi Zenetáborban, aminek a mottója: „Itt az idő”.

A tábor több sikeres pályázatnak köszönhetően valósulhatott meg. Támogatóink: az Emberi Erőforrások Minisztériuma, a Nemzeti Együttműködési Alap, illetve a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. Hálásan köszönjük ezeket a nélkülözhetetlen összegeket!

Tábori beszámoló
Kiss Mátyás

„Ilyeneké a mennyek országa!” Szalézi Ministránstábor 2023

2023-ban a Szalézi Ministránstábor július 10-től 15-ig, hétfőtől szombatig tartott. Akik először hallanak a táborról, talán nem biztos, hogy értik mi is ebben a jó. Fiútábor, ott vannak a gyerekek a „semmi közepén”, mise van minden nap, a ministrálás áll a középpontban, „Ugyan, miért éri ez meg nekünk?” – hangozhat el a kérdés. Erre próbálunk meg válaszolni.

Először is nagyon fontos a helyszín, ami nem véletlenül immáron lassan 30 éve Péliföldszentkereszt, a bámulatos hely, ahol sok munka után nemcsak templom, kápolna, rendház, ifjúsági ház, kálvária, örömtű, lourdes-i barlang, látogatóközpont, túraútvonalak sokasága és rengeteg természeti szépség található, hanem van a helynek egy olyan varázsa, egy olyan ereje ami ahhoz hasonlítható, mintha egy mélyen vallásos idős ember, vagy épp egy szent lakóhelyére lépünk be. Ezt csak akkor lehet átélni, ha ott vagyunk, ha elmegyünk oda.

Innen már érthető a ministránstábor alaphangulata, de amit ténylegesen ez a tábor ad hozzá, az az, hogy a gyerekek itt egységesen tanulhatják meg, illetve adhatják át egymásnak a ministrálás minden fortélyát, megértve annak értelmét, hogy a Jóisten szolgálatában mi miért fontos, minek milyen jelentősége van. Sokan sokféle helyről érkeznek és kerülnek egy-egy csapatba, és nagyon sokszor egy igazi egységként távoznak, mikor szomorúan búcsút kell venni.

Idén sem maradhatott el a „Ministráns, aki tetszik nekünk” vetélkedő, ahol két korcsoportban 14 év alatti és fölöttiek mérhették össze az oltárszolgálattal kap-

csolatos tudásukat. Az előbbieik között az idei győztes Pálffy-Józsa Fülöp, az utóbbiak között Németh-Ludnay Levente lett. Emellett sok bajnokság, akadályverseny, túra színesítette a programot, lelkiekben feltöltődni pedig számtalan lehetőség volt, fakultatív zsolozsmák, bűnbánati liturgia, szentségimádás, reggeli-, és esti imák, a „jóéjszakát”-ok, az Úr anyala imádság, amit Margit mama is kiemelten fontosnak tartott Don Bosco nevelésében, és a szentmisék. Gyónásra is sokszor volt lehetőség, valamint sok szalézi atya és testvér fordult meg a tábor alatt közöttünk.

A csapatok egész héten mindenre pontokat gyűjtöttek, ami szintén segített az összekovácsolódásban, a csapatmunka elsajátításában, mind az oltárszolgálat, mind a játékok terén. Pontoztuk a szobarendet, a sorakozót, a viselkedést, a játékokat és a szolgálatokat. Ennek mindig ösztönző és nevelő hatása van a fiatalokra, mégis megmarad a vidám hangulat, amit maga Don Bosco is nagyon fontosnak tartott, hiszen aki másokat nem megbántva vidám, attól fél az ördög. Így jogos a következtetés, ahogy a tábor mottója is mondja: „Ilyeneké a mennyek országa”.

A győztes „Ministráns-sokk” csapat

Tiszafüred „forevör”

Don Bosco Ifjúsági Tábor, Tiszafüred 2023

Kilencedik alkalommal került megrendezése a 11-18 év közöttieket megszólító tábor, amelyben az egész országból vesznek részt gyerekek és fiatalok. Idén is csatlakoztak hozzánk Szombathelyről, Tordasról, Budapestről (Óbuda és Újpest) és Kazincbarcikáról. Táborunk mottója a 2023-as strenna volt: „Mint kovász az emberiség családjában”. A kovász témakörén keresztül előkerültek hungarikumok is, amelyek felbukkantak a csapatnevekben és az esti kahoot vetélkedőben. A csapatok bemutatkozása szokás szerint egy tábortúznél történt, amit később követtek a vidám éneklések és táncok. Ebben az évben is előfordult, hogy többen érdeklődve figyeltek, kérdeztek, és volt, aki az esti imánkoz csatlakozott. A napot mindig hálatelt szívvel zártuk, megköszönve Istennek azt a sok jót, amit aznap kaptunk. A reggeli fakultatív szentmise és az esti rózsafüzér egyébként már eleve adott egy lelki hozzáállást, és a fiatalok mindig is szívesen, érdeklődve vettek részt ezeken az alkalmakon! A közös tábori szentmisét, amely a tiszafüredi plébániatemplomban volt, idén Kovács Sándor újmisésszalézi atya tartotta.

A „kínai háború” mintájára idén „mesterségek harca” elnevezésű ütközetet vívtak a csapatok, de nem csak egymás, hanem a szűnyogok ellen is. Ennek

ellenére remek hangulat alakult ki. Mind ezek háttérében ott volt a bőséges és finom napi háromszori étkezés a Csülök Büfében, a mindennapos strandolási le-

hetőség a Szabadstrandon. Ugyanakkor az elmaradhatatlan hajóutat is élvezhetjük, valamint a helyi Kis Pál Múzeum is megnyitotta előttünk kapuit.

Idén 95-en vettünk részt, és ilyenkor mindig öröm, ha új résztvevők csatlakoznak hozzánk, akik megtapasztalva a családias hangulatot, új élményekkel és baráti kapcsolatokkal térhetnek haza.

Nem természetes az sem, hogy így ott lehetünk, és hogy 9 éve minden alkalommal szeretettel várnak bennünket a Tisza-tó fővárosában. Itt szeretném megköszönni Wildner Domonkos úrnak a főszervezést és az ajándékokat, Ujvári Imre polgármester úrnak a szívélyes fogadtatást, Lendvay Imre ügyvezető igazgatónak a strand jutányos használatát és végül, de nem utolsósorban Szabó Attilának, a Tiszafüredi Kistérségi Ifjúsági Egyesület elnökének, aki csatlakozott az imánkhoz, a sok háttérmunkát és szervezést. A szalézi testvérek, éneklő, zenész fiatalok és animátorok tették lehetővé a programok gördülékeny megvalósulását. Sőt, a MÁV is nagy kedvezménnyel utaztatta a gyerekeket!

Idén is leírom, amit minden évben; jövőre folytatjuk – annál is inkább, hiszen a 10. tábor következik! ☺

„A legnagyobb kincs Isten kegyelme.”

Don Bosco

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Bizonyára már ti is sokat hallottatok Boldog Sándor István szalézi testvéréről, aki nyomdászként, sekrestyés-ként, illetve kollégiumi nevelőként tevékenykedett. Ő a kommunista diktatúra éveiben, az Egyház elnyomásának idején sem hagyta magára a rábízott fiatalokat. Az állam ellen való szervezkedés hamis vádjával elítélték, ártatlanul meghurcolták, és idén 70 éve, 1953. június 8-án kivégezték. Jeltelen sírba temették, és ekkor úgy tűnhetett, hogy győzött az elnyomó rendszer, hiszen szép lassan az emléke is elhalványult, talán csak néhány rendtárs szívében élt még. Micsoda fordulat volt ezután az, hogy éppen 10 éve (2013. október 19-én) az Egyház hivatalosan is a boldogok sorába iktatta, vagyis a Szentatya elismerte magyar szalézi vértanúnk erényeit és áldozatát, és kimondta, hogy ő már biztosan a mennyországban vár minket! Azóta a sírját is megtalálták, és az ereklyéi a Clarisseumban elhelyezésre kerültek. Nem olyan érzés, mintha Krisztushoz hasonlóan ő is kicsit „feltámadt” volna? Az idején szerinti igazi kovász volt ő a magyar szalézi világban. A személye talán jelentéktelennek is tűnhetne, hiszen nem volt kiemelkedő képességű, mégis, ahogyan a kovász megkeleszti a tésztát, úgy ő is életet adott – és ad ma is – a környezetének, magyar tartományunknak. Kérjük bizalommal az ő közbenjárását, hogy életünk mindennapjaiban hűségesek legyünk „kovászlétünkhöz”, formáljuk a környezetünket és építsük Isten országát!

Szeretettel imádkozom értetek!

Jani Áron testvér

Tízéves korom környékén kerültem az egri oratóriumba, eleinte csak a nyári táborokban vettem részt. Nagyon élveztem ezeket a nyarakat, és érdekelt is az animátorság, ennek ellenére, ahogy visszaemlékszem, nem tartoztam azok közé, akik nyolcadikosként már alig várták, hogy elkezdhesék a kisanimátor képzést. Egy nagyon jó barátom viszont mindenképpen el szeretne

volna kezdeni, de – ahogy ez kamaszként lenni szokott – nem szerettem volna egyedül belevágni, így addig győzködött, míg én is csatlakoztam hozzá. Ekkor szippantott be igazán a szalézi lelkület, innentől már rendszeresen jártam évközi oratóriumokba is, ahol szinte az első perctől fogva otthon éreztem magam. Megtapasztalni, hogy milyen jó adni magamból a gyerekeknek, miközben én is mennyi mindent kapok tőlük; Isten felé fordítani őket, miközben általuk egyre közelebb kerülök én is Hozzá; tartozni egy közösséghez, ami mindig nyitott az új tagok felé, de mégis állandó: ezek az élmények nagyon meghatározóak voltak. Ugyanígy azok az egyszerűbb, hétköznapi dolgok, mint először csoportot vezetni, megnyerni egy-egy nehezebben kezelhető gyerek bizalmát, meghozni a kedvüket a szentmiséhez, közösen készülni az ünnepekre. Ahogy elkerültem Egerből, sem volt kérdés, hogy amint időm engedte, próbáltam ott lenni a hétfői és nyári oratóriumokban. Nem éreztem soha ezt különösebb áldozatnak vagy lemondásnak: egyszerűen természetes volt, hogy szerettem volna, ha mások is megtapasztalják azt, amit én kaptam ott. Jó látni, hogy többen azok közül, akik gyerekként az évek alatt a csoportomban voltak, ma már nagyanimátorok vagy animátorságra készülnek, és hogy mennyire erős animátor közösség alakult ki nálunk. Egyik legnagyobb ajándék, hogy a férjemet is itt ismertem meg, azt hiszem, a szaléziság egy nagy megtartó erő a kapcsolatunkban. Sokszor hangoztatott, már-már közhelyes mondat, hogy az animátorság egy életre szóló hivatás. Ezt nagyon így érzem én is, de a formája természetesen változik az évek alatt. Fontos, hogy egy idő után az oratóriumban kicsit hátrébb lépve segítsünk, és hagyjuk kibontakozni a fiatalabbakat, ahogy minket is hagytak. A mindennapokban az animátorságomat a munkámban tudom leginkább megélni. Gyermekgyógyász rezidensként dolgozom, sokszor a fárasztó munkanapokon, ügyeletek alatt eszembe jut Don Bosco híres mondása, hogy „Isten másokért teremtett bennünket” és ha nem is mindig sikerül, igyekszem ezzel a szalézi lelkülettel ott lenni a gyerekek mellett.

Kovács-Thomán Hedvig, egri szalézi animátor

Szalézi fiatalok az Ifjúsági Világtalálkozón »«

Egy tömött vonaton a széksorok közé zsúfolódva állunk, tőlünk jobbra egy koreai, balra egy olasz csapat ül és mind egy dallamra énekelünk, ki-ki a maga nyelvén. A bábeli zűrzavarban csak a minden nyelven ugyanúgy hangzó refrén marad érthető: „...Ó, Don Bosco!”

2023 augusztusában Lisszabonba hívta a világ katolikus fiataljait Ferenc pápa, hogy egymással találkozzanak és hitüket együtt megélve közeledhessenek Isten felé. A találkozóra a magyar szalézi fiatalok 33 fős csoportjával utaztam ki. Ez nem csak egy vidám barátokból álló csapatot jelentett, akikkel együtt élhettük meg a találkozó élményét, hanem belépőt is a szalézi programokra, ahol Don Bosco családjának sokszínűségéből is ízelítőt kaptam.

Az Ifjúsági Világtalálkozón részt venni valóban életre szóló élmény. Az utcákon hőmpölygő nemzetközi forgatagban azt éreztem, hogy mind összetartozunk, még akkor is, ha nem mindig értjük egymás nyelvét. Mindnyájukat egyesített a hitünk, és annak vágya, hogy ezt a hitet együtt éljük meg, új barátokat szerezve a világ minden tájáról. Mindig jó élmény volt megkérdezni egy csapattól, hogy honnan jönnek, esetleg elcserelni velük egy kis karkötőt, kitzűtöt vagy sálát. A Szalim csapat a szervezők által gyártott kis kitzűtőket cserélgette, amiken Magyarországra jellemző rajzok voltak.

Lisszabonban szinte forradalmi hangulat volt érezhető, ahogy több mint másfél millió zárandok próbált közlekedni és

élni a fél millió lakosra berendezkedett városban. A metrók általában zsúfolásig megteltek csakúgy, mint a villamosok, ahol sokszor még a kiegészítő buszon sem volt sok hely. Nagy volt a felfordulás, de mégis végig biztonságban éreztem magam. Az öröm forradalma volt ez! A helyiek is, akiknek olyan sok kellemetlenséget okoztunk, mindig mosolyogva fordultak felénk és szívesen segítettek, bármivel is fordultunk hozzájuk. Lelkesedésünk és életörömünk átragadt rájuk, ahogy Ferenc pápa is mondta a szombat esti vigilián: „Azért van, hogy elvigyék másoknak, mert az öröm missziós!”

A vigilián kívül még sokszor találkozhatunk a pápával. Csütörtökön a VII. Eduardo parkban gyűltünk össze először, másnap, pénteken pedig keresztúton találkozott a fiatalokkal ugyanott. Jó volt megélni, hogy a pápa együtt akart lenni velünk és minden alkalommal volt valami mondanivalója a számunkra. Sok tanítása közül, egy nagyon mélyen megmaradt bennem. Szintén a szombat esti vigilián a másikhoz való viszonyulásról beszélt: „Az egyetlen alkalom, az egyetlen pillanat, amikor szabad valakire fentről lefelé nézni, az akkor van, amikor segítünk neki felkelni.” Ez a gondolata a mindennapokba visszatérve is sokszor eszembe jutott és segített jobban viszonyulnom másokhoz.

A Világtalálkozó számunkra szalézi élmény is volt. A lisszaboni szaléziaknál kaptunk szállást, nagyon szép helyen, a belváros közelében. Közel ezer fiatal lakott itt együtt, így a jókedv garantált

volt. Sokat fociztunk és táncoltunk az udvarban esténként, és néha még Don Ángel Fernández Artime rendfőnökkel is összefutottunk és beszélgettünk. A SYM napon, amely a Szalézi Ifjúsági Mozgalom világszintű találkozója volt, először tapasztaltam meg, milyen nagy is a Szalézi Család. Nagyon jó hangulatban telt a délután: volt szentségimádás, animáció és színdarab is, az este pedig a rendfőnök atya és a generális anya jóéjszakaijával zárult. Hazafelé a résztvevőkkel a zsúfolásig telt vonaton együtt énekeltek a Don Bosco dalt és még sok más éneket.

A szalézi programokat egy közös fatimai zárandoklat tetőzte be. Meglátogattuk a jelenések helyszíneit, a templomokat, szentmisén vettünk részt és rózsafüzért imádkozva végigjártuk a magyar keresztutat, ami különösen nagy élmény volt számomra. Korábban sosem hallottam erről az olajfaligetek között kanyargó kálváriáról, amit ma is rengeteg zárandok jár végig.

A Világtalálkozó egy hete nagyon megerősítő élmény volt számomra. Már látom, milyen erő van bennünk, fiatalokban, és bármilyen lehetetlennek hangzik is, sok fiatal összefogásával el tudjuk érni azokat a változásokat, amelyekre a világnak szüksége van. Ehhez nem szabad elfelejtenünk Ferenc pápa biztatását, amit a vasárnapi zárómisén hangsúlyozott: „Ne féljete, bátorság, ne féljete!” Köszönöm a szaléziaknak és a Szalézi Ifjúsági Mozgalomnak ezt a szép élményt! Remélem, hogy találkozunk Szöulban, 2027-ben!

Mester és tanítvány

A tanév végi utolsó osztályfőnöki órákon gyakran hangzik el, hogy: „A nyáron pihenjétek, játsszatok, olvassatok, mozogjatok sokat, éreztétek jól magatokat a szüleitekkel, barátaitokkal, mert frissen, élményekben gazdagon várunk titeket az új tanév kezdetén!” Vannak, akik arra is figyelmeztetnek, hogy a pihenés mellett hasznos az ismétlődő tanulás is. Ugyanakkor előre nem látható, de sokszor ott van a spontán tanulás lehetősége is. Ez nem feltétlenül a tantárgyakhoz köthető új ismereteket jelenti, hanem olyan személyesen megélt, megtapasztalt történeteket, másoktól hallottakat, amelyek élményszerűvé és akár a viselkedésükben, akár a dolgok reális megítélésében, erkölcsi fejlődésükben, illetve az emberi kapcsolatok vonatkozásában is tanító erővel bírnak, mély nyomokat hagynak. A nyarat az unokáimmal együtt – kisebb szünetekkel – a Balatonon töltjük. A vasárnapi szentmisék igazi örömet és tanulást jelentenek a gyerekeknek, mert aktívan bevonva őket a szentmisébe gondolkodtató kérdéseket kapnak, otthoni feladatokat is végezhetnek, amelyekről a következő szentmisén számot adhatnak, illetve bemutathatnak. Sokszor a vasárnapi ebéd beszélgetéseinek is részét képezik a gyerekek kérdései, megjegyzései. Ez természetesen nemcsak a templom és a külső részen kialakított ülőhelyeken és a kihangosítással is rendelkező kertben lévő gyerekes családokat, hanem az idősebb kamaszokat, ifjakat és idős embereket is egyaránt vonzza. Egyetlen észrevételünk azonban mégis volt, hogy az atya halkán beszélt. Írom ezt múltidőben, mert a nyár derekán közösen miséztek egy másik fiatal atyával, akiről kiderült, hogy ő még kispap korából ismeri a plébánosunkat, hiszen ő volt a prefektusa. Szigorú, de ötletes, sokoldalú, jó humorú nevelő volt. Mondta ezt a magas, jól megtermett, erős hangú vendég atya. Minden szava tiszteletet és mestere iránti szeretetet sugárzott. A gyerekek mosolyogva hallgatták a két atya tanulságos és vidám visszaemlékezéseit. Mester és

tanítvány, egy a nyári szünetben megtapasztalt jó tanár-diák viszony. Mindannyian örültünk, hogy plébánosunk újabb erőnyeit is megismerhettük, de annak is, hogy végre minden szót hallunk. Azt nem tudom, hogy a szentmisét követően mi történt, de azóta eltelt pár hét és a hangosítástól függetlenül is plébánosunk jól hallható. Ezt nemcsak én vettem észre, hanem mások is, akik a szentmisét követő beszélgetésekben ezt meg is jegyezték. Az esetet követően elgondolkodtam azon, hogy miért is érdemes a gyerekeknek, ifjaknak bemutatni a jó tanár és diákkapcsolatok tartóssá válását. Nemcsak azért, hogy lássák azt a tisztelettel teli kapcsolatalakulást, amiből később lehet baráti, jó szakmai és olyan emberi kapcsolat is, ami adhat egy olyan biztonságot, hogy később is lehet hozzá fordulni, sőt a mester is fordulhat a tanítványhoz egy-egy kérdésben vagy segítséget igénylő élethelyzetben. Ennek első megalapozó szinterei nem csak az iskolák, kollégiumok, hanem a nyári táborok, ahol nemcsak nevelők, hanem más segítők, szervezők, papok, szalézi munkatársak, animátorok is komoly hatással lehetnek a résztvevőkre, sőt, egymásra is. Kik azok, akikre mintaként talán nem is gondolnánk? A nyári diákmunkát biztosító munkaadók. Egy jól kiválasztott munkahelyen megtanulhatják pl. a kitartást a szélsőségesen változó időjárási viszonyok között, valamint azok, akik emberekkel is foglalkozó felszolgálói, gyors-

büfés, kabinos stb. munkát vállaltak, azok a türelem, a sokféle emberi megnyilvánulások okos kezelését, alkalmazkodást, problémamegoldást stb. Mindezek megtapasztalását, a mintakövetést feltételezzük, hogy mi is – bármely szerepünkben is találkozunk velük – megfelelő türelemmel, légkörteremtéssel, válasszokkal, udvarias humorral, bölcsességgel (nem életkor függő!) vegyünk velük együtt részt az adott tevékenységben. Tudjunk önállóságot is biztosítani számukra, hogy megmutathassák, mit tanultak, esetleg milyen új ötleteik vannak. Ezek iránti nyitottságunk, az ő kreativitásuk, jó meglátásaik számunkra is új ötletet adhatnak a változtatásra, tapasztalatot a gyermekek, fiatalok partnerként való kezelésének értékes gyakorlatára. A mester és tanítvány kapcsolat így válhat mindenki számára gyümölcsözővé, építővé, esetleg alakulhat át meghitt baráttá vagy az emlékeztést széppé tevő élménnyé.

Don Bosco a mester és tanítvány viszonyának alakító/alakuló viszonyát nem bontja külön szinterekre, tevékenységekre, nem köti tanévhez, szünetidőhöz, hanem „csak” ezt tanácsolja: „*Cselekedj úgy, hogy mindenki, akivel csak beszélsz, a barátoddá váljon.*” (Fabio Attard, 2014.,129.)

Felhasznált irodalom:

Don Fabio Attard (szerk.)(2014): Szalézi Ifjúságpasztoráció. Referenciakeret. Szalézi Ifjúságpasztorációs Dikasztérium

Ghánai misszió

A szalézi missziós önkéntesek 18. életévüket betöltött, elkötelezett fiatal felnőttek, akik számára lehetőség nyílik, hogy szalézi közösségekkel együtt éljenek és dolgozzanak szerte a világban, segítsék fiatalok között végzett munkájukat, miközben megtapasztalják, milyen az élet Magyarországon kívül. Csúcs Eszter Ghánában végzett szalézi missziós küldetést és erről írt is egy beszámolót. Ez volt a közelmúlt legnagyobb missziós utazása.

Régi nagy álmom, vágyam volt Afrika, mindig is éreztem és tudtam, hogy nekem el kell jutnom oda. Sok küzdés és várakozás után sikerült is.

Szalézi missziós önkéntesként voltam Ghánában közel két hónapot. A főváros mellett lévő Temában található a szaléziak által működtetett CPC – Child Protection Center, ami az utcagyerekek és a szegény gyermekek iskolája.

Sokfelé utaztam országon belül, voltam egy másik szalézi helyen, Sunyaniban, ahol egy Boy's Home van utcáról összeszedett fiúkkal. Egy óceánparti faluban pedig találkoztam olyan gyerekekkel, akik nem találkoztak még fehér emberrel, az egyik kisfiú kifejezetten félt is tőlem, a többiek inkább kíváncsiak voltak és vizsgálgatták, csipkedték a kezemet, hogy miért ilyen fehér.

Nagyon felemelő volt azt megtapasztalni, hogy a Jóisten Ghánában is ott van, mint bárhol máshol, más a kultúra, a környezet, minden, de Isten állandó és ugyanaz. Don Bosco képe ugyanúgy mindenhol ott volt, akárcsak itthon, ezek még inkább rámutattak, hogy nem a különbségeket kell keresni, hanem a hasonlóságokat. Máris más szemmel tudsz ott lenni, sokkal jobban a része tudsz lenni a közösségnek, az afrikai életnek, ha nyitott vagy és befogadó.

De láttam és tapasztaltam, hogy az afrikai élet nehéz, mindenkinek magáról kell gondoskodnia. Ugyanakkor a Jóisten jobban az életük része, és ha nehezebb is a sorsuk, nem panaszkodnak, megelégszenek azzal, amilyük van.

Összességében azt éreztem, mintha boldogabbak lennének az afrikai emberek, mint mi itt Európában. Az afrikai világ sokkal lassabb, türelemre tanít és visszavesz a nyugati rohanásból.

Személy szerint nagyon élveztem az afrikai létet, bár nem mindig könnyű és sok lemondással jár, de valahogy könnyebb és természetesebb az a lét, mint amit mi élünk itthon. Az ember egy jól alkalmazkodó lény, csak erről gyakran megfeledkezünk. Ez az út még inkább megerősített abban, hogy felelősségünk van a világban és cselekedni kell. Egy missziós út különösen más, mert része a Jóisten is, egy misszió hitet és elhivatottságot kíván.

Mindenkit bátorítok, hogy merje felfedezni a Jóistent, és találja meg a misszióját bárhol a világban.

Nagyon hálás vagyok mindenkinek, aki bármilyen formában támogatta az utamat!

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Megemlékezés Boldog Sándor István kivégzésének 70. évfordulóján a 301-es parcellánál levő emlékműnél

A Nemzeti Örökség Intézete megemlékezést tartott Boldog Sándor István halálának 70. évfordulója alkalmából 2023. június 8-án délelőtt az Új Köztemető 301-es parcellájában található emlékhelyen.

A megemlékezésen felszólalt Földváryné Kiss Réka, a Nemzeti Emlékezet Bizottságának elnöke, Móczár Gábor, a Nemzeti Örökség Intézetének főigazgatója és Andrásfalvy János atya, a Magyar Szalézi Tartomány tartományfőnöke.

Az emlékműnél lerótták tiszteletüket a Clarisseum munkatársi csoportjának tagjai is.

KAZINCBARCIKA

Nyári oratóriumi napok – Fülöp Tibor szalézi testvér első ízben szervezte meg a Nyári Oratóriumi Napokat Kazincbarcikán. Ez nem tábor, hanem egész napos, bejárós vidám együttlét, tele változatos, gazdag programmal. Tematikáját tekintve „Szeretve lenni és szeretni”, „Bizalom és megbízhatóság” valamint „Don Bosco kilencéves kori álma” témák határozták meg a napi programokat.

A Don Bosco Iskola ideális helyszín volt és jó lehetőséget biztosított a különféle játékok, az elmélyült beszélgetések, a hit dolgainak gyakorlására a naponta 25–30 résztvevőnek. A műfüves pálya nemcsak focizásra, hanem egyéb játékokra is remek volt. A csúcs a vizes játékok voltak, ahonnan mindenki csuromvizesen, vidáman került ki.

Margó néni drámajátéka mindegyik résztvevő számára lenyűgöző és tanulságos volt. Hasonlóan a színdarab is, mely Don Bosco életéből merített történetet mutatott be.

A szilvásvárad kirándulás, kisvonatozás, és túra a Szalajka-völgyben szép emlék marad mindnyájuknak. Kipróbálhatták teherbírásukat, a hosszabb gyaloglást, a

cipekedést és közös teherviselést.

Színesítették a programot a kézműves foglalkozások, az állomásjátékok, a városi akadályverseny, a közös zenélés és éneklés, a fotó és a rajzpályázat ...

A napi áhítat és a szentmisék, amelyeket Robert atya mutatott be, jó alkalmat kínáltak, hogy a gyerekek, fiatalok megismerjék és megszeressék a vallásos szertartásokat és szívesen vegyenek részt azokon.

Az utolsó napot Valika néni és fia vezetésével bográcsozással zártuk, az egyéb játékok mellett. Öröm volt látni a sok jóízűen falatozó és repetázó fiatal!

Örvendetes, hogy régebbi animátorok

segítették a szervezést és a programok lebonyolítását. Így Anikó, Xavér és a kisanimátorok is besegítettek, tanultak ezeken a napokon.

Köszönet Ábrahám Béla igazgató atyának, hogy biztosította az anyagiakat és támogatta az ügyet. Ugyancsak köszönet a barcikai szaléziaknak és elsősorban Fülöp Tibor testvérnek, Kukuczka Robert atyának, a szívesen segítő szalézi munkatársaknak és a fiataloknak.

Begovné Katalin SC

Tematikus nyári táborok a Don Bosco Barcika Tanodában

– Nyárin-dító táborunk középpontjában ismét a fotózás állt. A Számalk-Szalézi Technikum és Szakgimnázium kreatív fotográfus szakos diákjai idén is ellátogattak hozzánk és nálunk töltötték – immár második alkalommal – gyakorlatuk egy részét. A tábor helyszínét már hagyományosan a Don Bosco Szakképző Iskola biztosította. A tanodások megismerkedhettek a fotózás rejtelmeivel, a budapesti fiatalok pedig bepillantást nyerhettek a tanoda mindennapjaiba, néhányan a szegény sorsú családokhoz is ellátogattak. Ismét élményekkel teli napokat töltöttünk együtt. Jövőre várjuk a következő csapatot!

A nyár során egy napot Budapesten töltöttünk Andrásfalvy János tartományfőnök atya társaságában. Óbudán kezdtünk, majd bebarangoltuk a Margit-szigetet. A tábort egy strandolással zártuk.

Második napközis táborunkban a bázishelyszín ismét a Don Bosco Szakképző Iskola volt. Itt a családi életre nevelés állt a középpontban. Szó esett az önértékelésről, társas kapcsolatokról, barátságáról. Ehhez kapcsolódóan moziztunk is a rendházban. Na és persze volt vetélkedő, játék, sport, strandolás. Fantasztikus fajtékokkal ismerkedtünk meg, izgalmas exatlon feladatokban küzdöttünk egy-

Kazincbarcika – Nyári oratóriumi napok

Kazincbarcika – Tanodai napok

mással.

Ottalvós táborunk az Erzsébet tábor keretében valósult meg Zánkán. Augusztus 6-án reggel indultunk 16 diákkal. Édl Ignácné Kati néni, szalézi munkatárs, Abarikovács Beáta és jómagam láttuk el a kísérei feladatokat. A regisztráció után megkaptuk a karszalagokat, a világoskék altáborba osztottak minket. A kicsit korai ébresztő után minden nap reggeli tornával indítottuk a napot, majd részt vettünk a tábor kínálta programokon. Voltunk drogprevenációs előadáson, interaktív szabadulószobában, vizes vetélkedőn, cirkuszban, íjászkodtunk, trambulinoztunk, sárkányhajóban eveztünk, éjszakai akadályversenyen is részt vettünk. A kisebbek bepillantottak a színjátszás rejtelmeibe, ahol improvizációs feladatokat kellett megoldaniuk. Részt vettünk a sportnapon is, ahol a tábori olimpián két kategóriában is dobogós helyezést értünk el. Szerda délután a tartományfőnök atya is ellátogatott hozzánk, velünk töltötte az estét. Az időjárás nem volt épp kedvező, de ennek ellenére kétszer is tudtunk fürödni a Balatonban. Az utolsó este vacsora után a tábor egy hatalmas bulival zárult, ahol volt zene, tánc és tűzijáték is. Hatalmas élmény volt a gyerekeknek, közel 3000 diák táborozott egyszerre, így barátságok is születtek. Az idén Márkus Zoltán atya és Édl Ignácné Kati néni jóvoltából nyolc tanodás diák a tiszafüredi táborba is részt vehetett. Ezt a lehetőséget egyfajta jutalomként adtuk azoknak, akik az éves munkájuk során aktívak, segítőkészek voltak.

Negyedik napközis táborunk még előttünk áll.

Köszönjük a szalézi atyáknak a jelenlétét, támogatását, a segítséget a szállításban és az iskolának a helyszínt!

Molnár Mariann

ÓBUDA

Elsőáldozás és Úrnapja – Június 11-én jeles napra ébredtünk Óbudán. Két fontos eseményt is ünnepelhetett közösségünk ugyanazon a napon. Az idei tanévben 39 gyermek vehette magához életében először az Eucharisziát. A gyermekek nagy száma miatt két csoportban ünnepelhetünk. A Péter Pál-iskola harmadik osztályos tanulói és a templomi közösségbe járó gyermekek alapos felkészülést követően járultak először az Oltáriszentséghez. A tanév során Pali atya segítségével megismerhették hitünk fontosabb tanításait. A felkészülést vizsga, valamint gyónás zárta le. De nem csak a gyerekek, a szülők is aktívan készültek erre a szép ünnepre. Hálával gondolunk templomi közösségünk minden tagjára, akik imáinkban meg-

emlékeztek az elsőáldozókról és családjaikról.

Alig indultak haza a délutáni csoport elsőáldozói és családjaik az agapéről, már kezdődött is közösségünk másik kiemelten jeles eseménye, az Úr napi szentmise. Ebben az évben, hosszú kihagyás után, az óbudai közösségben is sor kerülhetett a körmenetre, az esti szentmise után a rendőrség, valamint közösségünk tagjainak segítségével kivihettük az Oltáriszentséget az utcára is, hogy hitünkéről így módon is tanúságot téve együtt imádkozzunk. Négy oltárt állítottunk és díszítettünk fel, ahol egy-egy szalézi szentről emlékeztünk meg, akiket szoros kapcsolat fűzött az Oltáriszentséghez. Igazán lélekemelő élmény volt. Köszönet érte minden szervezőnek és résztvevőnek! Bízunk benne, hogy jövőre ismét együtt ünnepelhetünk!

Rakos Viktória

Tücsök tábor – Az óbudai szaléziaknál az idei nyarat a Tücsök tábor nyitotta, amelyen idén 25 gyerek vett részt. Célja lelki feltöltődést és élményekkel teli hetet biztosítani a rászoruló, főleg az anyaotthonos gyermekek, valamint az évközi oratóriumban résztvevő gyermekek számára. A mostani tábor témája az alapvető érzelmek voltak, melyeket az *Agymanók* című mese felhasználásával foglaltunk keretmesébe. A hét folyamán minden nap egy új érzelmmel foglalkoztunk, melyet a gyerekek játékos formában tanulhattak meg felismerni, és támogatást, ötleteket

A kazincbarcikai gimnazisták bemutatták a „Gyermekek fénye” rockoperát
A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tanulói 2023. június 7-én a Don Bosco Sportközpontban bemutatták a „Gyermekek fénye” című rockoperát. A Don Bosco születésének 200. évfordulójára készült zenés művet Vassné Szokircsák Diána tanárnő álmodta színpadra. A délelőtti előadást a gimnázium tanulói, a délutánt a nagyközönség számára szervezték. Ez utóbbi meglepetése volt, hogy a nézők között foglalt helyet a rockopera zeneszerzője, Szűts István is, aki elismerően nyilatkozott az előadásról.

Óbuda – A Tücsök tábor résztvevői

kaptak érzelmeik kezeléséhez, feldolgozásához.

A hétfői nap főleg a kézműveskedéssel telt, gyönyörű tárgyak készültek agyagból. Kedden Pilisborosjenőre kirándultunk az egri vár másolatához, ahol egy időgép darabjait gyűjtöttük össze. A következő napon is a kirándulásé volt a főszerep: Szentendrére utaztunk el, ahol egy városfelderítő játékot játszottunk csapatokban, utána pedig bevettük a Postás Strandot. A kirándulós napok után a Római Strandfürdő medencéiben hűsöltünk.

A tábor utolsó napját szentmisével kezdtük, melyet Andrásfalvy János tartományfőnök atya mutatott be. A nap további részében különböző műhelyek voltak, vizesjáték, csapatversenyek, diavetítés. A délután folyamán ellátogatott hozzánk Rüsics István cukrászmester, a *Valdocco* cukrászda tulajdonosa, aki mesélt nekünk az életéről és a sütemények készítéséről. Tanúságtétele mély benyomást tett mind a segítőkre, mind a résztvevő gyermekekre. A nap végén csapatokban elkészítettük a „tücsök tortát”, végül csoportperccel, imával, közös banszokkal és a táborban készült fényképek megtekintésével zártuk a tábort.

Jankovics Mónika

Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda

Év végi kirándulás – Június 23-án a Péter-Pál iskola tanáraival és az óvoda pedagógusaival, valamint Pál Biet atyá-

Péter-Pálos kirándulás Esztergomba

val és Tóth Domonkos testvérrel közösen év végi kiránduláson vettünk részt. A program jó lehetőség volt a kollegiális kapcsolatok építésére, Don Bosco pedagógiájának követésére és megélésére.

Első útunk Esztergomba vezetett, ahol a vasútállomástól kedélyes beszélgetés és kiadós séta után megérkeztünk a Keresztény Múzeumba, majd a Macskalépcsőn felsétáltunk a Bazilikába, ahova éppen délben értünk fel, így ott imádkoztuk el közösen az Úrangyalát. Ezután jóleső ebéd következett, amit vidám társalgással zártunk. A hazautat félig hajóval tettük meg, de Zebegénynél megálltunk, hogy látogatást tegyünk a Havas Boldogasszony-templomban, ahol megismerhettük

annak történetét és a plébános, Csáki Tibor atya személyes üdvözlésében is részünk volt. Zárásként Tibor atyával hálát adtunk az elmúlt tanévért, majd vonattal folytattuk a hazautunkat. Igazán szép, közösségépítő és lelkiekben gazdag, napsütéses, áldott nap volt.

Madák Melinda

Péter-Pál napközis tábor – Véget ért iskolánk napközis tábora és mondhatom, nagyon szép és élménydús napokon vagyunk túl! Mindennap más irányba indult programozni a kis csapat! Reggelként egy rövid közös imával és énekléssel indítottuk a napot az iskola kápolnájában, majd délután, mielőtt hazamentünk, ott is fejeztük be.

Hétfőn délelőtt a Kiscelli dombon számháborúztunk, délután pedig kézműveskedtünk az iskolában: a nemezelést és pólóbatikolást próbáltuk ki. Kedden, a Normafára mentünk kirándulni és megcsodáltuk Budapest fantasztikus panorámáját az Erzsébet kilátóról!

Szerdán: Szentendrén! A Városi Tömegközlekedési Múzeumban jártunk, ahol sok érdekes jármű mellett kedvencünkre, a hajtányra is felülhettünk. Aztán e mellé hét csütörtökön végre a strandra vetjük az irányt! A sok csúszdázás és fürdés miatt talán ez lett a legintenzívebb napunk, nagyon jól éreztük magunkat! Volt közös fagyizás és ráadásul aznap Szent Péter és Pál ünnepe lévén, meglepetés tortát is kaptunk a délutáni uzsonnánál! Az utolsó napon a Margit-szigeten mászkáltunk, ahol megint sok szép élményben lehetett részünk.

Köszönjük a heti izgalmas programokat, a jó hangulatot kísérő tanárainknak és a főszervezőknek: Kriszti néni, Berni néni és Karesz bácsinak!

Palenik-Szabó Gergely

ÚJPEST – CLARISSEUM

Nyári hírek – Legnagyobb örömünk, hogy idén májusban, a tanév végén öt elsőáldozónk volt. Ebből négyen a Szigeti József utcai általános iskolából kerültek ki. „Kevés” – mondhatják mások, de nekünk sok! ☺

Június 3-án közösségi és egyben gyereknapot is tartottunk oratóriumunkban, amelyre szép számban összejöttünk. Volt színdarab, kézműveskedés, játékok és marhapörkölt is. Külön öröm, hogy a Szigeti József utcai iskolából olyan felőse is eljött, akik egyébként nem jár-

nak hittanra! Igazi misszió ez így!
Idén június 8., Boldog Sándor István mártíromságának 70. évfordulója csütörtökre esett. Szentmisét, utána felolvasó megemlékezést és gyertyás menetet is tartottunk. Június 16-án egy közös fagyizással lezártuk az éves oratóriumot. Kéthetente, péntek délutánonként találkoztunk. Egy jó kis csapat jött össze, rendszeressé váltak a baráti találkozások, amelyek nagyon jó alapot készítenek elő, hogy kis közösségünk tovább fejlődhesen. Animátori kis csapatunk is megkezdte képzését. Voltak tartományi lelkinapon, találkozó. Jó ez az emberléptékű, követhető haladás és fejlődés, amely lehetővé teszi a személyes elkísérést is.

Július 3-án lelkes kis csapat vágott neki a zebegényi Julianus kilátó meghódításának – ami sikerült is! ☺

Az augusztus 1–5. között megrendezett Don Bosco Ifjúsági Táborra tíz clarisseumi illetőségű fiatal is benevezett. Nagy közösségi élmény volt ez mindannyiuk számára! Augusztus 8-án délelőtt negyven olasz biciklis fiatal záródokolt el Boldog Sándor Istvánhoz, hogy közbenjárását kérjék életükre és hivatásukra. A fiatalok apró papírokra írták imaszándékukat – ami számunkra is szép kezdeményezés lehet. Egy belorusz rendtárs fogadalmat is újtott.

P. Márkus Zoltán SDB

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

2023. nyár – Iskolánkban a sikeres szakmai- és képesítő vizsgák lezárultával június 20-án tanévzáró ünnepség keretében elbúcsúztattuk a másodéves diákjainkat. Az ünnepség nagyon jó hangulatban telt, a közös visszatekintést követően a diákok a rend képviselőivel és a tanárainkkal közösen tekintettek a következő időszak kihívásai elé. A kihívások jelentősek, de büszkén mondhatjuk, hogy a végzett diákok többségének már sikerült elhelyezkedni. A nyár folyamán pedig a felsőoktatásba jelentkező tanulóikért szoríthatunk és nagy büszkeség számunkra, hogy a jelentkező művészeti diákjaink többségének sikerült felvételt nyernie a MOME-ra.

Az első évfolyamos tanulóink számára viszont a tanítás lezárásával nem ért véget a tanév, hiszen a művészeti és turisztikai diákjainknak nyári szakmai gyakorlatot kellett teljesíteniük.

SZÁMALK-Szalézi — A nyári alkotótábor kiállítása a horvátországi Vodícén

A turisztikai tanulóink számára első alkalommal duális formában szerveztük meg a szakmai gyakorlatot olyan kiemelkedő helyszíneken, mint például a Szent István Bazilika, a Mátyás Templom és az Esztergomi Bazilika. A gyakorlat megszervezését a Szalézi Ágazati Képzőközponttal és az Esztergom-Budapest Főegyházmegyei Turisztikai Irodával fennálló együttműködésünk tette lehetővé.

A grafikus, mozgóképes és divattervező diákjaink a nagy hagyománnyal rendelkező zebegényi alkotótáborban teljesítették szakmai gyakorlatukat. Az ott készült alkotásokat a tanév során kiállítás keretében mutatjuk be a nagyközönségnek.

Fotográfus diákjaink szakmai gyakorlatát immár másodikkal szerveztük meg Kazincbarcikán. A változatos és inspiratív gyakorlat a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziummal, a Kazincbarcikai Rendházzal és a Tanodával történő együttműködésben valósulhatott meg.

A horvátországi Prvić szigetén Faltis Roberta tanárnő szervezésében idén is megvalósult az alkotótábor, ami egy különleges eseménnyel egészült ki, hiszen a Zágrábi Liszt Intézet, a Magyar Kultúra Központja és Vodice Város Önkormányzata iskolánk kiállításával nyitotta meg a Magyar Napot a horvátországi Vodice városában.

A változatos nyári gyakorlatokat követően megkezdtük a következő tanév előkészítését. A tervezett programjaink közül említést érdemel, hogy a META-Don Bosco partneriskolánkkal és a Budapesti Gazdasági Szakképzési Centrum Belvárosi Technikumával közösen a jövő tanévben is megvalósítjuk tanulóink háromhetes olaszországi és spanyolországi szakmai gyakorlatát.

Megkezdtük továbbá az előkészületeket a

Szakmai gyakorlaton Esztergomban

következő tanévben megvalósuló Európa Kulturális Fővárosa projektre. Iskolánk programrésztvevőként kapott meghívást az eseményre, amelynek keretében divatbemutatóval készülünk az európai szintű eseményre.

A fenti feladatok mellett kiemelt tevékenység a következő tanévi beiskolázás. Néhány szakunk már betelt (szoftverfejlesztő, mozgókép- és animációkészítő), viszont a még nyitott szakokra továbbra is várjuk a jelentkezőket.

Halász József

NYERGESÚJFALU

17. Nyergesújfalui Szalézi Nyári Oratórium

– Az idei tábor témájául a Kung Fu pandát választottuk, ahol a Sárkányharcos azon volt, hogy fejlessze magát és minél jobb kovász legyen a közösségben. Két hét alatt ezt a gondolatot vittük végig a táborban és biztattuk a gyere-

Nyergesújfalu – „Egy mindenkiért!” Nyári Napközi Oratórium

keket arra, hogy ők is legyenek minél jobb kovásza a közösségüknek. Úgy vélem, a táborozó gyerekek is sokat tanultak a bizalomról és arról, hogy minden apró tett számít, hogy ha segítenek, szeretettel állnak bele a dolgokba, akkor jobban egyesítik az adott közösséget is, és ha már egy valaki ilyen, akkor átragad a többiekre is. Programjaink közül a gyerekek mindig a péli földszentkeresztí kirándulós napot vagy a strandos napokat várják a legjobban. Bár a második héten az időjárás miatt nem sikerült kimenni a „szalézi bölcsőbe”, a gyerekeknek egy olyan napot tartottunk, ahol inkább a lelkiségre fektettük a volt fő hangsúlyt. Hála Istennek a strand nem maradt el egyik héten sem, ezen a napon még jobban felfokozódik a hangulat és ilyenkor nem csak a táborozóknak szerzünk egy jó napot, hanem a Gyémánt Fürdőben lévő strandolóknak is.

Én nagyon szeretek a táborban részt venni, mint animátor, mert már az előkészületeknek is megvan a jó hangulata. Amikor kimegyünk a városba játszani, az a tábor számára egy jó, vicces és élménydús nap, a városlakóknak pedig szerintem egy jó élmény és tanúságtétel, ahogy a gyerekekkel foglalkoznak más fiatalok. Az első hetes csapatommal úgy fogalmaztunk, hogy ilyenkor minden lakónak egy kis mosoly ül ki az arcára. Tehát talán a tábor nem csak nekünk és a gyerekeknek nagyon jó, hanem magának a városnak is, hiszen nem is vesszük észre,

de ilyenkor egy kicsivel több életet és színt viszünk más emberek életébe is.

Garai Dominika

ÉBRESZTŐ! ÉLESZTŐ! – A nyergesújfalui és a bajóti plébániák hittanos tábora Visegrádon – Az idei strennára alapozva hirdettük meg plébániai hittanos táborunkat és hívtuk a nyergesújfalui és bajóti plébániák már nagyobb hittanosait, hogy egy héten át legyünk egymás számára a kovász és átéljük saját magunk és a közösség életében a jézusi példabeszédet: „... s az egész megkelt tőle”. (Mt 13,33) Tábori napjainkat a kenyér elkészítésének alapanyagai, elkészítésének feltételei köré csoportosítottuk. Az első napon az apró, illetve a földbe elvetett BÚZASZE-

Mek kicsiségét ismertük meg. Ezen a napon vendégünk volt Somlai Miklós, akinek segítségével a búzaszemek és egyéb magok érdekes világába kaphattunk bepillantást.

Kedden, a KOVÁSZ napján Budapestre vezetett az utunk. Bár a reggeli gondolatban Gábor atyától hallhattuk a kovász, mint élő szervezet csodájáról, délelőtt kötenyt kötve, lisztet szítálva, tésztát keverve készítettük el azokat az ostyákat, melyek a szentmisén átváltoztatásra kerülnek. Igazi nagy élmény volt megismerni ezt a folyamatot! Hazaérve egy rablási kísérlet történt, mikor is „idegen” személyek általi emberrablás áldozatává váltam. Bizva a gyerekek segítségével, akikben nem is csalódtam, egy esti bizalom- és bátorságpróba keretében, a sza-

Nyergesújfalui és bajóti hittanosok tábora Visegrádon

badulási kódot megfejtve kiszabadítottak.

A VÍZ, mint a kenyér fontos anyagának napjához érkezve különféle ügyességi, stratégiai, logikai játékokat használva pillanatok alatt úgy álltunk össze, mint a víz molekulái. Délután a Fellegvárba túráztunk, este pedig a gyerekek egy 13 állomásos imaösvényt jártak végig. Szinte kézzelfoghatóan tapintható volt az a csend, a figyelmesség, elmélyülés.

A TŰZ, ami átfórmálja a kenyeret és formált át bennünket is a Jézus Szíve nővérek délelőtti lelki félnapja alatt, hogy a végén kimondhattuk: „Ugye, lángolt a szívünk!” (Lk 24,32) Délután már ezzel a lángoló szívvel csúsztunk le a Nagyvillám bopályájáról.

Este kamasz csoportunk Bundschuh Attila rendezésében előadta *A király kenyere* című mesét, majd a csoportoknak a színdarab tíz tárgyával kellett egy rögtönzött színdarabot megjeleníteniük.

Végül péntekre „elkészült” a KENYÉR. A délelőtti kézműves foglalkozásban a hetünk mottóiból, búza, búzakaiás, készítettünk terményüvegcsét, ajtódísz, ültettünk búzát általunk díszített kaspóba. Majd a hálaadások után mindenki kezébe kaphatott egy-egy kis kenyeret, melynek címkéje a tábor mottóját hirdette: „Ébresztő! Élesztő!” Hiszen a hét folyamán kapott, bennünk elkészült ajándék arra vár, hogy otthon, nyaraláskor és majd az iskolában úgy éljen tovább, mint a kovász: élő hittel, gazdagítva másokat.

Bakonyi Loretta

SZOMBATHELY

31. Szombathelyi Szalézi Nyári Oratórium – „Legyél te is kovász!”

Kezdjük férfiasan a számoknál. Közösségünk pasztorális munkájának a csúcsa a háromhetes nyári oratórium, amelyet június 19. és július 7. között rendeztük meg. Ez a megmozdulás hetente 110 és 180 fő közti táborozót és átlagban 35 szalézi segítőt, animátort, munkatársat, szereztest érintett.

Illő a „dolgok” elé helyezni a személyeket. Ha már a „laikusok dimenzióját” elmélkedjük idén, akkor a bővülő, Családunk küldetése iránt elkötelezett világiak körével kezdem. Több mint kétéves, száz-as nagyságrendű óraszámából álló előkészítés és lebonyolítás, nagy animátorok, szaléziak, szülők összefogása jellemzi a képzést, amit megkoronáztunk kilenc fiatalunk szalézi animátorrá avatásával a

második hét záró szentmiséjében. A nyomukban járó segítőt is ünnepélyesen, szűkebb körben avattuk a tábor előtt. Ehhez mérten kaptak nagyobb felelősséget fiataljaink és az előkészületben is ott voltak szinte az elejétől fogva.

Több hullámban dolgoztuk fel megelőzőleg, majd a táborban is Artime atyának a Szalézi Család fülébe sügött vezérgondolatát. Úgy vélem, különösen kreatívan sikerült munkacsoportjainkkal területük szerint látványosan és nevelői jelleggel tálnunk a strennát. A teljesség igénye nélkül: a színdarabokat, heti tematikát átjárta a Don Boscó-i életszentség receptje (kötelességteljesítés, vidámság, jócselekedetek); a csoportok versenyezve naponta lisztet gyűjthettek, amiből a hét végén a pénteki szentmisén felajánlott kenyér sült; a kenyér színére hajazó tábori pólót és logót alkottunk; fülbemászó táborhymusz született a heti tematikáknak megfelelő szakaszokkal; a színdarabokban, előadásokban dolgoztuk fel az életszentség összetevőit és más, a rendfőnök által a strenna magyarázatában kiemelt elemeket (laikusnak lenni, növekedési lehetőségek a periférián, a jótettekhez szükséges bátorság); a dekorációban nagymamáink kamráját idéztük; csoportképünk az isteni kenyérre, az Oltáriszentségre hajazott stb. Külön kiemelném a jutalmazási rendszerünket, melyben igyekeztünk néhány, a tematika mentén kitűzött minőségi, magatartási jellemző alapján pontozni a csoportok napi eredményét, amit minden nap egy kis csoportvezetői gyűlés végzett el.

Ha már Szombathely a „szentek földje”, akkor illetett tovább vinni a jó szokást, hogy csoportjaink védőszentet választottak, akihez himnuszt költöttek és akiket a

csoportvezetők mélyebben megismertettek. Idén külön figyelmet érdemeltek a szalézi és a környékbeli szentek, például Szent Artemide Zatti vagy Tiszteletreméltó Mindszenty bíboros. Megkülönböztetett örömkre szolgált és a püspökeink támogatását is élvezte egy csodás, de áldozatos zárandoklat Boldog Brenner János útjára Rábakethelyre, ahol állomásos játékkal, kerettörténettel dolgoztuk fel életét, majd a helyi plébános atya nagyvonalú fogadásának köszönhetően a Brenner-kápolnában litániát imádkoztunk ereklje jelenlétében.

Oratóriumunk és plébániánk nagy öröme két rendtársunk, Ildodigwe Emmanuel és Kovács Sándor pappá szentelésének is otthont adhattunk. Sándor atyáról a szombathelyi munkatársak úgy tartják, hogy „ő a miénk”, hiszen alföldi létére itt ismerte meg Társaságunkat, élt és szolgált először egy fedél alatt szalézi szerzetesekkel és fedezte fel hivatását bő tíz évvel ezelőtt. A munkatársak imafelajánlás-szervezése, éjszakába nyúló előkészület szerzetesek, animátorok részéről, majd a szentelés napján egy 400 fős ünnep az oltár és az étkezőasztalok körül sokat elárulnak.

Még sok-sok sort koptathatnék a szombathelyi eseményekkel. Köszönöm, ha elolvasta(d) és a végén egy röpimát kérünk közösségünkért, oratóriumunkért, plébániánkért!

T. Berkecz Szabolcs SDB

PÉSTHIDEGKÚT

Nyári Oratórium – Pesthidegkútra a Nyári Oratóriumba idén két mesehős: Pacsa és Kuszko látogatott el az Eszevezett birodalomból. „*Csepp a tengerben*”

Szombathely – „Legyél te is kovász!” – Szalézi Nyári Oratórium

A pesthidegkúti Nyári Oratórium résztvevői

volt kéthetes táborunk mottója. Csepp életét követtük nyomon a tábor során, amit a két mesehős mutatott be nekünk viccesen, de azért tanulságosan a reggeli animációk alatt. Az ezt követő kiscsoportos időben pedig a beszélgetésen túl sok-sok játékot is játszottunk. A két hét alatt 200 gyerkőc lepte el az udvart, hogy sose legyen hiány a gyermekkacagásból és a játékból. A közös imádság adott keretet a tábor napjainak, akár az animátorok körében a zsolozsma, vagy a gyerekekkel közös reggeli és napzáró ima, éneklés. Mind a két hét végén volt lehetőség gyógyászatra, és közös szentmisék is voltak. A napokat kirándulások, vizes programok és izgalmas nagyjátékok színesítették. Hűvösvölgyben kisvasútra pattanva jártuk be a budai hegyeket, majd a Széchenyi-hegyen nagyot játszótérreztünk és kirándultunk. A második héten pedig Esztergomot jártuk körbe, ahol a Duna Múzeumban kalandoztunk, és a városban akadályversenyeztünk egy jót. A délutáni bansok, kézművesek és persze a vidám szabadjátékok sem maradtak el. A kétheti együttlétet zárómisével fejeztük be, ahol sor került animátor és kisanimátor avatásra is. A táborzáró gála is nagyon jól sikerült. Társastánc, szindarab, torna és mindenféle más előadás került bemutatásra, amikre a sakkörökön készültünk fel. Don Boscót követve igyekeztünk vidáman, szeretettel a gyerekekkel lenni. Jó volt látni a csillogó szemeket, vidám arccokat! Több szülő, aki csak belépett a táborba, megállapította, hogy milyen szívesen lenne itt most ő is gyerek! Ezek a pozitív, kedves visszajelzések és a gyerekektől kapott mérhetetlen szeretet erősített meg minket a két hét alatt, hogy jó animátornak lenni, jó ezt csinálni, jó továbbadni a ránbízottaknak azt a sok jót, amit magunkkal hoztunk!

Harsányi Viola

TORDAS

Tordasi animátorok Sajókazán –

Június utolsó két hetében ötödik alkalommal került megrendezésre a Nyári Oratórium Tordason. Az immáron felnövekvő animátorok úgy gondolták, hogy július 23–26 között elindulnak, hogy igazán megélik kovász létüket, ahogy az ez évi strenna biztatja a Szalézi Családot...

Sajókaza apró falucska a Sajó folyó partján, Miskolctól háromnegyed órányira. A település két végén egy-egy telep található, ahol mélyszegénységben élők laknak, ha egyáltalán a „lakni” szó használható az életkörülményeikre.

A kormány támogatásával működő Jelenlét Pont dolgozói a szaléziakkal együttműködve a sajókazai családok mindennapi segítségét és végső soron a társadalomba való integrálását kísérik. Az itt dolgozók igyekeznek folyamatosan elérhetőek lenni: segítenek bármiben, amire a helyi lakosoknak szüksége van. A nyár folyamán a gyerekek számára

nyári tábort rendeznek különböző foglalkozásokkal, amelybe idén a tordasi oratórium is besegített. Animátoraink közül ötven utaztunk fel Sajókazára Kati nővérrel, hogy ott egy nyári oratóriumot tartunk a gyerekeknek.

Sajókazán nagyon szívesen fogadtak minket a Jelenlét Pont és a helyi plébánia munkatársai. A gyerekek reggel 8.30-tól délután 2-ig voltak a táborban. Ezalatt reggeliztek, játszottak, meghallgattak egy rövid tanítást az animátoroktól, amiről később kiscsoportban beszélgettek; majd a nap utolsó programja, az ebéd előtt kézműves foglalkozáson alkothattak.

A kicsik már az első pillanattól kezdve a szívükbe fogadtak minket és a legnagyobb szeretettel és tisztelettel voltak irántunk. Hosszú időbe került, mire megérttem velük, hogy engem nyugodtan

5. Tordasi Nyári Oratórium

Sajókazai gyerekek nyári tábora

tegezhetnek. A kisebbek öleléseik áradatával, míg a nagyobbak kedves szavaikkal és apró, de számukra annál értéke-
sebb ajándékaikkal mutatták ki szeretetüket. Én sok egyéb ajándék mellett Ra-
ultól kaptam egy ritka focis kártyát, amit ő nagy kincs-ként mutogatott a tábor első
napján, majd a harmadik nap végén bú-
csúzáskor adta nekem. Nagyon sokat
jelentenek nekünk ezek az ajándékok,
hiszen ezeknek a gyerekeknek ez
mindenük, amilyük van és ezt is inkább
nekünk adták.

A három nap végére nagyon elfáradtunk,
de a gyerekek és a munkatársak szerete-
tétől fel is töltöttünk. Nagyon sokat kap-
tunk tőlük, még ha adni is mentünk oda.
A gyerekek megígértették velünk, hogy
visszamegyünk még, és a csapatunk is
egyértérett abban, hogy ebből szép ha-
gyomány válhatna. Már izgatottan vár-
juk, hogy jövőre a tapasztalatainkat fel-
használva jobban felkészülve viszontlát-
hassuk kis barátainkat.

Szilika Domonkos

BALASSAGYARMAT

**Élesszük fel együtt a csodát! – Jubi-
leumi nyári tábor** – Közel 200 gyerekekkel
a fedélzeten, immár harmincadik alka-
lommal került megrendezésre a balassa-
gyarmati Don Bosco Oratórium nyári
tábor, és az nem kifejezés, hogy hatal-
mas sikert aratott! Minden nap színes, és
változatos programokkal vártuk a gyere-
keket, mint például az *Egy perc és
nyersz, Csúcs ori csúcs*, csoportpercek,
különböző egyéni és csapatversenyek.

Idei témánk az időutazás volt, melynek
keretein belül minden nap visszatekintet-
tünk egy régebbi tábor témájára, amit
izgalmas színdarabokban és játékokban
jelenítettünk meg. Különböző előadók is
ellátogattak az oratóriumba a két hét
alatt, akiket a gyerekek nagy izgalommal
fogadtak. Volt kutyás, néptáncos, elsőse-

gély, bábos és harcművészeti előadás is.

Az első héten szerdán strandra mentünk,
ahol a gyerekek természetesen vizes
programokon vehettek részt. A megszo-
kott módon, csütörtökön szentmisén vet-
tünk részt, valamint csoportképek készül-
tek a délelőtti folyamán.

A második héten a gyerekeknek egy te-
hetségkutatóban volt lehetőségük bemu-
tatni, hogy miben a legjobbak, amelyre
hatalmas lelkesedéssel jelentkeztek.
Szerdán Patvarcra utaztunk, ahol egy
igen hosszú, de annál izgalmasabb aka-
dályversenyen mérték össze ügyességü-
ket a csoportok. A nagy hőség ellenére
egy fantasztikus kirándulásnak sikere-
dett!

Következő nap Misquitta Claudius atya
látogatott el hozzánk, és a szentmise ke-
retein belül tíz animátort (velük együtt
engem is) avatott fel. Ez egy meghatá-
rózó pontja volt a tábornak, hiszen mind-
annyiunk számára hatalmas megtisztelte-
tés, és végtelen nagy öröm volt átél-
ni, belegondolni abba, hogy nem is olyan
régén még mi is kisgyerekként léptünk
be az oratórium kapuin, most pedig már
a narancssárga kendőt kötötték a nya-
kunkba. Ez valami olyan érzés, amit nem
igazán lehet szavakba foglalni, de rend-
kívül hálásak vagyunk a Jóistennek,
hogy erre az útra terelt minket! A szent-
mise után több gyerek jelezte felénk,
hogy egyszer ő is szeretne animátor len-
ni, ami számunkra is nagyon motiváló.

Pénteken, az utolsó napon pedig hosszas
próbák után megtartottuk a gálaestet,
amire minden korcsoport és a tehetség-
kutató verseny győztesei külön produkci-
óval készültek. Az estét, és ezúttal magát
a tábor is közös énekkel és tánccal zár-
tuk. Számomra végtelen nagy élmény
volt ez a két hét, és boldog vagyok, hogy
a részese lehettem!

Barta Iringó

A balassagyarmati Don Bosco Oratórium nyári tábora

Meghívó

Maradjatok meg szeretetelemben.

Jn 15,9

Örökfogadalmam

A Segítő Szűz Mária Leányai Intézmény
és a család örömmel adja hírül, hogy

Nagy Égves FMA

örök szeretet-szövetséget köt a Jóistennel és
2023. 10. 01-én örökfogadalmat tesz.
A szentmise Egerben a Ciszterci Szent Bernát
templomban 17.00-kor kezdődik,
amelyre szeretettel várunk

Az örökfogadalmat hálás szeretettel
köszöni imádat.

Ciszterci Szent Bernát Templom
3300 Eger, Széchenyi út 15.

Segítő Szűz Mária Leányai

A szentmisét követő agapé helyszíne:
Don Bosco Nővérek Rendháza
3300 Eger, Malom utca 11.

Papszentelés Szombathelyen

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4400 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TypoMix Bohner Ferenc

A címlapon: *Ifjúsági kenyérdagasztás Péltföldszentkereszten*

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Lukács László

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.